

אתנתא

בשבע 1207 | כ"ג באב תשפ"ו, 06.08.26

להיות אדם

שרון אדם עסוקה מאוד בימים אלה. 24 שעות ביממה היא מלהטטת בין מיזמי אחדות, מעגלי הקשבה, פודקאסטים על חיבור לשבת, סדנאות זוגיות, מסע משפיעניות אל הרבי מלובביץ' והכנות קדחתניות לקראת נישואי בנה הבכור, הזמר עומר אדם. בריאיון אישי היא משתפת בשאיפה למשמעות שמניעה אותה, בהתקרבות למסורת ובאימהות שהיא מגדירה כייעוד חייה

רבקי גולדפינגר

כאשר היעמ'שית מסרבת לייצג את הממשלה בבג"ץ, עורך הדין דוד פטר נקרא לדגל // עניין אישי

זה הזמן לבחור בהצלחה ולהירשם לאקדמית חמד!

תואר שני M.Ed.

בשנה אחת!

בתוכניות:

ניהול וארגון מערכות חינוך אפשרות לשילוב תזה

תרבות יהודית*

חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים / מתמטיקה

חינוך מיוחד בהתמחויות: לקויות למידה / אוטיזם

תואר שני M.A.A.T

נסגרה ההרשמה

טיפול באמצעות אומנויות - ביבליותרפיה**

גישה נוחה לרכבת

לימודי בוקר / ערב

החזר שכר לימוד ל-M.Ed. בכפוף לתקנון משרד החינוך

בשילוב למידה היברידית עד ארבעה מפגשים פרונטליים בסמסטר בקמפוס

מערך מלגות נרחב

יום לימודים אחד בשבוע (לתוכניות M.Ed.)

לפרטים נוספים חייגו: *5280

*התרבות היהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
**הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

משלמים רק
10% על הבית

מקבלים
100% יישוב
מהיום הראשון

התמונה להמחשה בלבד

הצעירה בקדומים, ההזדמנות של הדור הבא!

אתם יכולים לרכוש דירה ביישוב צעיר ולחכות. לחכות שיהיו בתי ספר, שיקימו פארק, שיבנו בית כנסת, שיגיעו עוד אנשים. ואתם יכולים לרכוש דירה ביישוב האייקוני קדומים ולקבל 100% יישוב כבר מהיום הראשון: פארקים ירוקים, בריכה, מוסדות חינוך מעולים, מרפאות, אזור תעשייה ועוד. והכל במרחק של רק 25 דקות מכפר סבא! אל תפספסו את ההזדמנות של הדור הבא בצעירה בקדומים.

במרחק 25 דק'
מכפר סבא

ישוב ותיק
מפותח ומבוסס

פארק ירוק
ומרחבים פתוחים

מחירי השקה
לתקופה מוגבלת

עכשיו במחיר השקה מיוחד:

1,590,000 ₪
החל מ-

לפרטים והרשמה
073-705-4333

צ.פ.
בונים מכל הלב

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

השקופות

אלפי בנות השירות הלאומי מסיימות שנה של עשייה עצומה שמחזיקה את החברה הישראלית, והגיע הזמן לומר להן תודה – חודש אוגוסט שחודר עמוק אל תוך אלול מחייב חשיבה מחודשת על שנת הלימודים

כתף, אוזן קשבת ולב

הימים האלה של הקיץ הם גם ימי הסיום של שנת השירות הלאומי לאלפי בנות וגם כמה בנים ברחבי הארץ. אני מרגיש חובה לומר תודה גדולה בשם רבים על השירות הזה. נכון, אין לזה את ההילה שהתחזקה מאוד מאז תחילת המלחמה של הליכה בחוצות העיר עם מדיום ודרגות על הזרוע ואחר כך על הכתפיים. בדרך הלך וחזר מהשירות הן נראות כמו סתם נערות, ספק תלמידות תיכון ספק סטודנטיות בדרך לעוד יום לימודים או עבודה. אבל הבנות הללו, שדבר לא מעיד עליהן מבחוץ, הן קצת כמו צדיקות נסתרות, שרק הן ובוראן יודעים לאן הן הולכות ומאין הן חוזרות, והן מחזיקות במו ידיהן מערך עשייה עצום שבלעדיו המדינה שלנו הייתה נראית אחרת לגמרי.

כמה ילדים וילדות שלא שפר עליהם גורלם ונאלצו לגדול בפנימייה, הרחק מן הבית, לפעמים בנתק מהמשפחה, מצאו אוזן, כתף, לב ותמיכה אצל בנות השירות הלאומי בפנימיות לנוער וילדים בסיכון או בבתי הספר המיועדים להם. כמה ילדים או מבוגרים חולי סרטן קיבלו ליווי מלא אהבה מהבנות הללו. כמה משפחות שנולדו להם ילדים עם צרכים מיוחדים, לפעמים מיוחדים עד מאוד, קיבלו קצת אוויר לנשימה וקצת שפיות בזכות בנות השירות. כמה נשים שאיבדו את בני זוגן במלחמה ונשארו לבד במלחמת החיים עם ילדים ומעון וגנים ובתי ספר ושיעורי בית ואבא לא בבית ולמה אבא לא בבית ואיך אפשר ככה לבד, ובנות השירות שם בשבילן ובשביל הילדים שלהן, ובעצם בשביל עם שלם ששלח אנשים למלחמה ובאחריותו לשאת את תוצאותיה. כמה קשישים שמעבירים יום אחר יום בזקנה מופלגת, לפעמים גם בבדידות מופלגת, וממתנינים לנקישות של בת השירות של 'והדרת' על דלת ביתם. כמה ילדים בגני תקשורת זוכים לאהבה מהבנות הללו, ומועדוניות, ומרכזי יום, וילדים עם נכויות, וילדים עם לקות שכלית, ומרכזים לזהות יהודית וכל אתגרי האנושות ומשימות הארץ היפה והמדממת שלנו – הכול הכול מתנקז כך או אחרת לפתחן של הבנות המופלאות הללו.

אין להן טקס סיום ברחבת המסדרים כפי שנהוג בצבא, אין גם כומתות שעפות באוויר ותזמורת צה"לית ושמאל ימין, אין גם רס"ר שיפקח על הכול וזה דווקא לרוב יתרון. מה בכל זאת יש? לפעמים ערב מכובד, לפעמים פרידה מינורית, אבל הפרידות המרגשות באמת נעשות לרוב בחדרי חדרים, בין משפחה לבת שירות שנפשה נקשרה בנפשם. ולפעמים אין אפילו מי שיכיר תודה, ולכן אני כותב כאן, תודה גדולה בשם המונים לבנות המדים השקופים.

מה עם הכנה לחגים?

האוגוסט הזה שחודר עמוק אל תוך אלול מחייב בעיניי חשיבה מחדש על שנת לימודים שלנו. תחילת שנת הלימודים, הראשון בספטמבר, תהיה שנה בי"ט באלול. את רובו של אלול יעשו המוני תלמידים בנופשים בארץ ובחו"ל, או סתם כך ברביצה מסורתית חסרת פשר מול הטלוויזיה או סרטונים במכשיר הנייד. מכיוון שהימים הראשונים של שנת הלימודים לא באמת מוקדשים ללימוד אלא להיכרות ונחיתה רכה, יישאר לכל היותר שבוע להתכונן בו לחגי תשרי. המצב האופטימלי הוא ששרביט החינוך וההכנה לחגים יחזור אל האחראים המקוריים לחינוך, כלומר להורים. אבל ההרגל הזה שחינוך מתרחש בבית הספר מושרש עמוק כל כך, ולמעשה רוב הילדים ינחתו אל החגים מתוך חופש גדול ולא אחרי הכנה רוחנית. יותר מזה, בבתי רבים ההכנה לחגים נעשית

איור: שאול גרד

הבנות הללו, שדבר לא מעיד עליהן מבחוץ, הן קצת כמו צדיקות נסתרות, שרק הן ובוראן יודעים לאן הן הולכות ומאין הן חוזרות, והן מחזיקות במו ידיהן מערך עשייה עצום שבלעדיו המדינה שלנו הייתה נראית אחרת לגמרי

בזכות הילדים. הם חוזרים מהגן ומבתי הספר עם דפים להקריא בשולחן השבת, שיעורים ויצירות הקשורות לחגים, וכך כל הבית מצוי בתחושת כוונות לקראת החגים. בהעדר בית הספר, גם ההורים וגם הילדים ינחתו אל חגי תשרי מתוך הסדרה החדשה בטלוויזיה או הנופש המהמם בכרתים.

מה כדאי לעשות? לנהל את שנת הלימודים על פי הלוח העברי. אפשרות אחת היא לחזור ללימודים בראש חודש אלול, זו אמירה ברורה איפה מונח הלב שלנו ומה נמצא במרכז תשומת הלב, ואת החופש הגדול ניתן לקבוע תמיד לחודשי תמוז ואב.

האפשרות השנייה, שאני יודע שהיא לא תתממש אבל היא הרבה יותר מוצלחת בעיניי, היא לקבוע את החופש הגדול בחודשים סיוון ותמוז. מלבד העובדה המשעשעת שרוב התלמידים באמת יתאבלו כך על החורבן, נרוויח חופש גדול באביב במקום בקיץ הלוהט, ובימים שבהם מותר על פי ההלכה ליהנות ולשמוח באמת, במקום לקבל חופש מתסכל בתשעת הימים.

סולם ונדנדה

החופש הגדול הוא גם שעתן היפה של כל האטרקציות, שגם אחרי כל כרטיסי החבר והמועדונים סוחטות היטב את חשבון הבנק של הפרה החולבת, כלומר ההורים. ככל שהאטרקציה מפוארת יותר היא מרימה את הרף לאטרקציה של מחר, כי אחרת ישעמם. זה מזכיר לי תמיד את הימים שבהם הייתה לנו בת אחת בלבד, בת שלוש. קיבלנו כמה כרטיסים בחינם ללונה פארק. הצענו לשכנים שהיה להם ילד בדיוק באותו הגיל. אמרה השכנה: כרגע יש לו לונה פארק חינם כל יום – הסולם בחצר שהוא מטפס עליו ויורד ממנו והנדנדה. אחרי יום אחד בלונה פארק המוגזם ייצא לו כל החשק מהלונה פארק האמיתי, אז אני מוותרת. חוכמת חיים של אמא צעירה. האמת שאני לא זוכר מה עשינו בסוף, אם השתכנענו או הלכנו, אבל גם אם הייתי זוכר שהלכנו, הייתי מתבייש להודות.

הזדמנות אחרונה

ברגע זה נחתה ידיעה מרעישת: טראמפ ציין שיש לאיראנים הזדמנות אחרונה ודי לעשות עסקה, לא תהיה הזדמנות נוספת. אפשר להרגיש את ההיסטריה באיראן ממש עד כאן. זה קצת מזכיר הורים ששמרו בצד ימי חופש, שכרו צימר מפואר, ערכו קניות, העמיסו על המכונית, התרגשו ויצאו לדרך. הילדים התפרעו במהלך הנסיעה וההורים אמרו שהם מבטלים את הנופש וזהו. הילדים התחננו, בכו. וההורים אמרו: "טוב, פעם אחרונה. אבל בתנאי שתתנהגו יפה", הבטיחו. אז הבטיחו. שוב התפרעו. שוב איימו עליהם שאין נופש וזהו. שוב בכו. אמרו להם: "הזדמנות אחרונה ודי". הבטיחו. התפרעו שוב, וההורים אמרו: "די, נגמר, הפעם אנחנו מבטלים את הנופש". הילדים המשיכו בשלהם. ומיד שמעו: "הזדמנות אחרונה בהחלט, בהחלט". אבל הילדים בכלל לא ביקשו ולא התחננו, הם כבר הבינו שיותר משהנופש הוא אינטרס שלהם, הוא אינטרס של ההורים שלהם. ככה טראמפ, ואין לי מושג איך הוא לא נבון שוב לאיים ולסגת.

הבעיה שבין כתיבת הטור לפרסומו עוברים כמה ימים וכמה וכמה ציוצים, ולך תדע מה ילד יום, ואולי הפעם זו הייתה באמת ההזדמנות האחרונה וטראמפ יתקוף עד הפלת המשטר ואצטרך לרדת למקלט ולאכול בדרך את הכובע? קשה לי להאמין, אבל אם זה יקרה זה יהיה כובע ממש טעים. ●

בואו להיות חלוצים בתחום ה-AI

הזדמנות ללמוד בפקולטה להנדסה ותקשוב מתקדם,
באווירה של תל-חי ולגור בכפר הסטודנטים
של תנועת הבוגרים של בני עקיבא

לראשונה בישראל

B.Sc. תואר ראשון
במדעי המחשב

- לימוד מעמיק של עקרונות מדעי המחשב הנדרשים בעידן ה-AI
- דגש על שילוב בתעשייה במהלך ובסוף התואר
- פרויקט מעשי בתחום ה-DevOps
- "תל-חי טק" - תכנית ייחודית המשלבת סטודנטים בתעשיית התוכנה בחברות דוגמת Nvidia, BMC ועוד.
- "אקסלנטים" - תוכנית הכוללת קורסים מוכוונים תעשייה, בוטקאמפ בשיתוף חברות מובילות ועזרה בהשמה לתעשייה בסיום התואר

B.Sc. תואר ראשון
בהנדסת מערכות בינה מלאכותית*

- פיתוח מערכות AI מורכבות
- עבודה עם מערכות אוטונומיות
- פיתוח מודלים של Digital Twins
- ארכיטקטורת דאטה
- פרוייקטים אמיתיים לאורך כל התואר
- כניסה ישירה לאחד מהתחומים המבוקשים ביותר בהייטק

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

***9827** | יום פתוח 13.8
הסעות חינם

מגוון מלגות למתאימים

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

איזה סרט

איזו טעות. וואו, איזו טעות. כבר כמה שבועות שהבנים הגדולים שלי משגעים אותי שצריך ללכת לראות את הספיידרמן החדש ברגע שיצא לאקרנים.

היה לא פשוט לעמוד בלחץ הזה. עיקר האתגר היה לא לחשוף שאני יותר נלהב מהם ללכת להתעדכן בקורותיו האחרונות של איש העכביש. סוף סוף מדובר ביציר כפיו של סטן לי היהודי, ועוד ועוד הצדקות קלושות ללכת לצורך תרבות של הבל. על כל פנים הפור נפל והחלטנו ללכת לראות את הסרט ברגע שיתאפשר כי "אל תאמר לכשאפנה אשנה" וכו'.

אז אספנו את עצמנו, גייסנו לטובת העניין גם את דוד אביחי המגניב ואחיינים נוספים כיד המלך ויצאנו אל הסינמה.

כבר בכניסה הייתי צריך לדעת שכלתה אלינו הרעה. גל עצום של בני נוער פשוט על הקניון כמו הארבה במכות מצרים להבדיל לא הרבה הבדלות. חלקם ניגשו אליי להגיד שלום, לעשות סלפי ולנחש איך לכל הרוחות קוראים לי (מתן נזה היה אחד הניחושיים היותר מוצלחים).

"אתם לא תעשו לנו רעש בזמן הסרט, נכון?" וידאתי איתם, כי הבנתי לאן מוליכים אותי מלמעלה. "מה פתאום, אנחנו ילדים טובים", אמרו הבנדיטים והלכו לעשות חימום קולי.

נכנסנו אל האולם כשכבר היה מלא עד אפס מקום. "אנדרדוס!" מיישה צעק ונשמע גל מכובד של מחיאות כפיים. קצת נחת, לא אשקר. ובעיקר חשבתי לעצמי שהנוכחות המכובדת של איש אשר כמוני תגרום לכולנו להתנהג קצת יותר בתרבותיות.

מעולם לא טעיתי יותר. ואני בן אדם שהביא לאשתו קישוא כשביקשה קולרבי. זה התחיל כבר בפרסומות - צרחות, זעקות, התקוטטויות ובלגן. אבל בסדר, חשבתי לעצמי, מדובר בפרסומות. שיוציאו הנוער את האגרסיות עכשיו ויהיו רגועים אחר כך.

ובכן, מתברר שזה היה רק הטיזר. הנוער, הבנתי למפרע, הגיע למה שנקרא צפייה פעילה. חוויה רבי-חושית משולבת. הם באו להיות חלק, לא דווקא חלק מהסרט אבל חלק ממשהו. חלק מהסיבה שבגללה אני כנראה לא אלך יותר לקולנוע.

קיצור היה סיוט, נו. ריבים, צרחות, דיבורים קולניים. הגדילו לעשות שתי בנות שישבו מתחת למסך עם הפנים לקהל, שיחקו יחד בטלפון ודיברו. רוצה לומר, לא הייתה להן בכלל הווה אמינא לראות את הסרט. הן שילמו בשביל המזגן.

אישה אחת ניסתה לקום ולהסות את הנוער כדי

שהילדים שלה יוכלו ליהנות, אבל קולה נבלע בהמולה הכללית, שפתיה נעות וקולה לא יישמע. בינתיים על המסך ספיידרמן עצמו היה נראה לא כתמול שלשום. נדמה היה שהרעשים של הקהל הגיעו עד אליו ושיבשו את שיקול דעתו. שוב הוא לא הצליח להתמודד בין בניינים כמימים ימימה, או לירות קורים במדויק. הרסו הכול מיטב הנוער.

הילדים שלי הצליחו איכשהו לעקוב אחרי העלילה, אבל אני הייתי עצבני עצבני. כבר כמה פעמים החלטתי שאני נעמד ומתחיל לצרוח את תסכולי על כל בן תשחורת שיעז לפצוע את פיו, אבל דוד אביחי תפס אותי חזק כדי שאני לא אעשה שטות. ובצדק, לי הרי יש אופי של נדקר. כזה שחוש הצדק שלו יוביל אותו מתישהו להתגוששות עם מישהו נועז ממנו ומצויד בהתאם. אז לא שמתי נפשי בכפי. במקום זאת ניגשתי לסדרן ואמרתי לו שיצדיק את הטייטל ויסדר את האירוע. הוא מצידו עמד נפחד, רועד ומשקשק. "יש לי אישה וילדים", הוא לחש לי, "רחם עליי". צודק. גם לו מגיע לחזור הביתה בשלום.

בינתיים אני את העלילה כבר איבדתי לגמרי. למיטב הבנתי מה שהיה זה שספיידרמן חטף איזו שפעת ואז מיישה עם כוחות נכנסה לו לראש ושכנעה אותו שהוא לא אחר מאשר אורה נמיר, שרת הרווחה לשעבר. במקביל יש איזה איש עקרב שפותח מסעדת לובסטרים בברונקס אבל לא מצליח, למרות כל הבקשים, להשיג תעודת כשרות אפילו מהגורמים הרפורמיים.

שוב, לא הייתי לגמרי מרוכז, יש מצב שאני לא מדייק. בשלב כלשהו קמתי מהכיסא והלכתי לעמוד ממש לצד הילדים המופרעים, מתוך הנחה שעמידתי שם יש בה די כדי להרגיע קצת את הבלגן. מעולם לא טעיתי יותר. ואני בן אדם שהביא לאשתו פירורי לחם מוזהבים כשביקשה שוב קולרבי. לנוער הזה לא היה אכפת לא ממני, לא משאר הילדים, לא מהכסף ששילמו על הכרטיס, ובטח לא מספיידרמן המסכן שהתרוצץ על המרקע, נאבק על מקומו בפריימריז של העבודה מול בייגה שוחט ודליה איציק. שוב, לא לגמרי עקבתי.

הסרט נגמר בסופו של דבר. הילדים הצליחו ליהנות קצת למרות שסבלו מאוד מהרעש, ואני שאלתי את עצמי מה אנחנו מגדלים פה בארץ ולאן נוליד את חרפתנו. ובכל זאת קול קטן בראשי אומר שצריך ללמד זכות גם על הנוער הזה. כנראה בשורש נשמתו הוא מבין שסרטים זה הבל, שקולנוע זה ביטול תורה, ושאינן לו מנוחה לאיש הישראלי בתרבויות זרות ובבילויים של הבל אלא רק בתורה ובחשקה.

השתכנעתם? גם אני לא. ●

אני בעד להקדים את הבחירות, באוגוסט הזה אני ממש צריך את הכמה שניות האלה לבד מאחורי הפרגוד

אמרתי לילדים שהכנתי להם מתנפחים עם מים, ואז נתתי להם לשטוף לי את האוטו, כי טכנית צמיגים זה דבר שמתנפח. שכוייח לי

תן לאדם לאכול דג והוא יהיה שבע ליום, אבל תן לו לאכול חכה והוא ייחנק למוות

התקיפה באיראן היא כמו 'הנוקמים' החדש: אנחנו יודעים שזה לא יהיה מדהים, אבל זה בלתי נמנע אז אנחנו כבר רוצים שזה יהיה מאחורינו

זה התחיל כבר בפרסומות, צרחות, זעקות, התקוטטויות ובלגן. אבל בסדר, חשבתי לעצמי, מדובר בפרסומות. שיוציאו הנוער את האגרסיות עכשיו ויהיו רגועים אחר כך. ובכן, מתברר שזה היה רק הטיזר. הנוער, הבנתי למפרע, הגיע למה שנקרא צפייה פעילה. חוויה רבי-חושית משולבת

הבית בעלי

חבל בנימין

צ.פ.
בונים מכל הלב

הזדמנות שהיא מעל ומעבר

הממשלה החליטה! הטבות מס לעלי

בהחלטה היסטורית, אושרה תוכנית מקיפה להענקת הקלות מס לתושבי עלי והסביבה. המהלך נועד לחזק את ההתיישבות ולקדם פיתוח כלכלי ואזורי.

Triple

ההחלטה החדשה על הטבת מס לתושבי האזור הופכת את פרויקט "הבית בעלי" לאטרקטיבי מתמיד.

תנאי התשלום
מעל ומעבר

הנוף
מעל ומעבר

המפרט
מעל ומעבר

התכנון
מעל ומעבר

היישוב
מעל ומעבר

הקהילה
מעל ומעבר

לפרטים ותיאום פגישה חייגו
073-777-2220

דירות 4-6 חדרים
דירות גן ופנטהאוזים
1,750,000 ₪
החל מ-

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מאפה אבות סימן לבנים

למה אכלתי שניצל עם גבינה, מה גרם למלצר אלמוני להתיימשך ממני, ואיך זה שטראמפ ולהקות חתונות הם בדיוק אותו דבר

"בטח אחי, טרי פיקס מהמטבח".
"אבל את המאפה אתם מביאים ממקום אחר?"
"לא אחי, המשגיח לא מרשה להכניס אוכל מבחוץ".
"אוקיי, הבנתי. יש לכם שני מטבחים".
"אחד אחי".
"בטוח?".
"בדוק אחי".

"אז איך, אחי", התפלצתי, "איך שניצל בשרי ומאפה גבינה מאותו מטבח? איך?!"

הוא חשב רגע, ואז עוד רגע, ועוד אחד, ואמר: "צודק אחי. אני אבדוק", ושם נפשו בכפו ויצא אל התנועה הסואנת ונעלם בין המלצרים השועטים. אני כשלעצמי נותרתי עם המון סימני שאלה וחששות כבדים, כי המאפה עם הגבינות הלך והתקרר וגם ככה לאכול מנה ראשונה בחתונה זה לחיות על זמן שאול, בכל רגע הסולן של הלהקה עלול להורות לנו לעזוב את כל מה שיש לנו ביד וללכת לקבל את פני החתן והגבינה, זאת אומרת, הכלה. מה עוד שההוא שלידי לא נראה בכלל מוטרד מהסיטואציה ומהדילמה ההלכתית-אמונית. מצד שני הוא גם לא האמין בסכין ומזלג או בכלל בנימוסי שולחן. אל תשאלו איך אני יודע.

"שומע אחי", חזר המלצר אחרי כמה דקות, "בדקתי וזה בסדר, הגבינות לא באמת גבינות".

"תן לי לנחש", אמרתי, "השניצל לא באמת שניצל".

"אחיי מה נסגר", הוא התחיל להראות סימני שבירה, "אמרתי לך שהשניצל מאה אחוז עוף".

"והגבינות?"

"טבעוניות".

"אז הן לא גבינות".

"מה אחי?"

"גבינה עשויה מחלב, אם היא טבעונית אז היא לא באמת גבינה. אפשר לקרוא לה ממרח סויה עם טופו, אפשר הילולי גינה, אפשר להגיד שזו תערובת משובחת של חוביזה עם סגסוגת אלורה ומיץ חלבולבים אורגני, אבל זו לא גבינה, אחי, אם אתה מבין למה אני מתגבן". המלצר עמד מעליי וכיוון את גביני עיני. "עוד משהו אחי?" הוא נעשה פתאום קריר.

"שניצל".

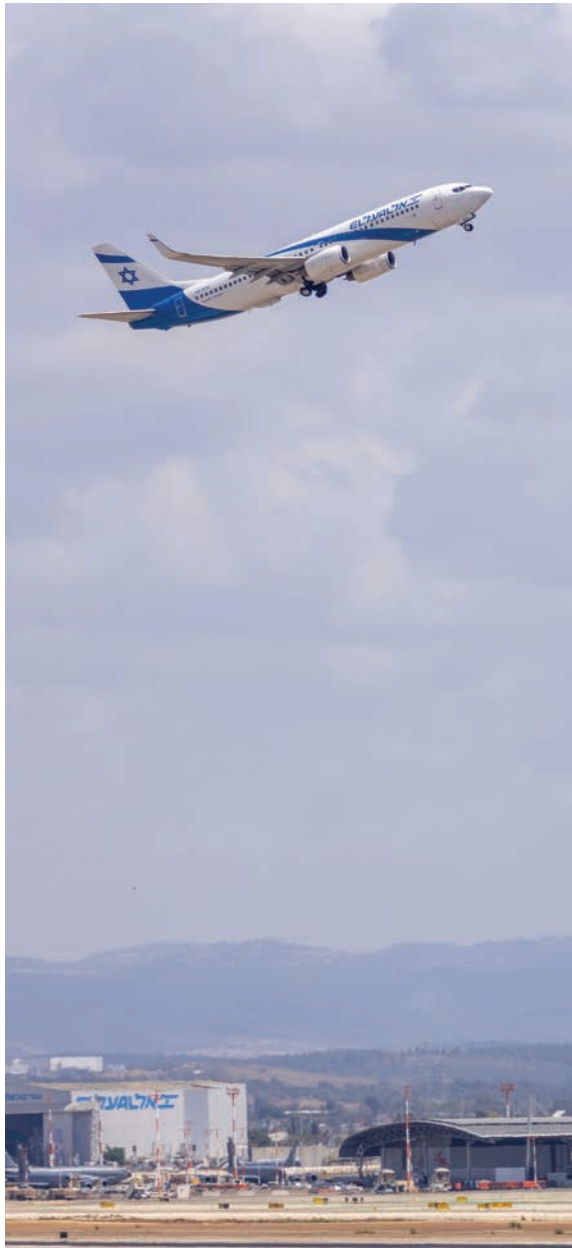
"קח מהילד".

הוא צדק, הילד באמת נעלם כמעט בלי לגעת באוכל, כנראה הלך עם אמא שלו להשוויץ ביצירה האומנותית. בחשש מסוים חתכתי את המאפה באמצע וטבלתי את השניצל בגבינה שלא הייתה גבינה, לא נראתה גבינה ולא הריחה כמו גבינה, אבל וואלה אחי, היה לה טעם לגמרי לא רע.

אחרי שההוא לידי סיים את הריזוטו שלו ואת כל הסלטים (ואת הצ'יפס של הילד), התפתחה ליד השולחן שיחה ערה לגבי הסיכויים שהפעם טראמפ באמת - אבל באמת באמת - יתקוף באיראן, ומה זה אומר לגבי המשך עונת החתונות ובעיקר הסיכויים שהטיסות לא יתבטלו. וחצי מהיושבים ליד השולחן הודו שהם טסים עם המשפחה באוגוסט, והחצי השני אמרו בדבקות שאין כמו בארץ, וחזן מזה הם כבר טסו ביולי. המונוי ישראלים טסים לחו"ל בקיץ כי שם זה לא כמו פה, שם יש תרבות, יש אווירה, יש המוני ישראלים וחום אימים ואין מזוג. בקיצור זה בדיוק כמו בארץ אחי, רק הרבה יותר יקר.

ככה מתנהלים החיים שלנו, בין שגרה מיוזעת לסגירת המרחב האווירי, עם עין אחת צופייה לטראמפ שרגע אחד מודיע שישמיד את איראן ורגע אחר כך אומר שהושג הסכם נהדר, וכולם יודעים שההסכם לא הסכם, המלחמה לא מלחמה והגבינה לא גבינה, אבל עוטים אותה בבצק עלים פריך אז למי אכפת שהכול גבינה, אבל עוטים אותה בבצק עלים פריך אז למי אכפת שהכול בלוף, הכול גבינת דעת

לקבל את החתן והכלה. ●

האם טראמפ יתקוף והמרחב האווירי ייסגר?

**ככה מתנהלים החיים שלנו,
בין שגרה מיוזעת לסגירת המרחב
האווירי, עם עין אחת צופייה
לטראמפ שרגע אחד מודיע
שישמיד את איראן ורגע אחר כך
אומר שהושג הסכם נהדר, וכולם
יודעים שההסכם לא הסכם,
המלחמה לא מלחמה והגבינה לא
גבינה, אבל עוטים אותה בבצק
עלים פריך אז למי אכפת שהכול
בלוף, הכול גבינת דעת**

ישבנו בחתונה (לא משנה כרגע של מי), ותוך כדי מחשבות נוגות על המשמעות הקוסמית של עונת החתונות הגיע המלצר ושאל מה להביא לי.

"דג", אמרתי אינסטינקטיבית.

"אין דג, אחי", הוא אמר.

"אז מה יש?"

"ריזוטו פטריות או מאפה גבינות".

"מאפה נשמע נחמד".

"בכיף אחי, כבר מביא לך", הוא אמר ורץ אל המטבח בדילוגים כדי להתחמק מהתנועה הסואנת של המלצרים שחצו את האולם עם מגשים עמוסי כל טוב, בלי לקחת בחשבון שבכל רגע נתון אחד האורחים עלול לעשות רוורס עם הכיסא ולהפיל לתהום הנשייה קילוגרמים של מאפים ריחניים ממולאים בגבי... מה?!

"תגיד", שאלתי את שכני לשולחן, "הוא אמר גבינה?"

"מי?" שאל השכן בפה מלא חומוס.

"המלצר", אמרתי, "הוא אמר מאפה גבינות, נכון?"

"לא יודע", המהם ההוא, "אני הזמנתי ריזוטו".

"איך גבינות בארוחה בשרית?"

"מי אמר שהארוחה בשרית?"

על זה לא חשבתי. באמת, אמרתי לעצמי, מי אמר שאוכל בחתונה חייב להיות בשרי. הוא בהחלט יכול להיות חלבי, או טבעוני, או אפילו ג'אנק פוד כמו מנת הילדים שהילד ההוא בצד השני של השולחן מפזר על השמלה של אמא שלו, ועוד מורח עליה בנדיבות קטשופ, וצ'פס, וחתיכות עבות של שניצל...

שניצל?!!

"סליחה", פניתי למלצר האדיב שבדיוק הגיע עם הצלחת שלי, "זה מאפה גבינות מה שהבאת?"

"בטח אחי, כמו שביקשת. אתה רוצה משהו אחר?"

הסתכלתי עליו, ואז על הילד ממול, ואז שוב עליו, ואז שנינו על יצירת האומנות שאם יציגו אותה במוזיאון בטח יקראו לה "ילד בחתונה, שמן על שמלת בד". יום אחד הילד הזה יקבל פרס ישראל לאומנות או משהו. אבל לפני זה הוא יקבל על הראש מאמא שלו.

"תגיד", אמרתי, "המנה של הילד, כאילו... זה שניצל, לא?"

"כן אחי", אמר המלצר, "להביא לך גם?"

"לא, תודה", עניתי מהר לפני שגם המכנסיים שלי ייהפכו ליצירת אוונגרד מפוארת, "הוא צמחי, נכון?"

"הילד?"

"השניצל".

"חס וחלילה אחי", נעלב המלצר, "אצלנו בשר זה בשר, שניצל זה מאה אחוז חזה עוף. להביא לך?"

"לא, רק... איך שניצל הולך עם מאפה גבינות?"

"מוסיפים קטשופ".

"התכוונתי מבחינת כשרות".

"אל תדאג, השניצל לא נוגע בגבינה".

"מה לא נוגע", התקוממתי, "אנחנו אוכלים על אותו שולחן".

"בינינו אחי", הוא לחש לי, "מהניסיון שלי, אחרי ביס אחד הילד הולך לשחק ואז אתה יכול לגמור לו את השניצל".

"אבל הבאת לי גבינה!"

"בסדר אחי, תגמור את השניצל, תעבור לגבינה".

"מה?!"

"הפוך אחי", הוא התנצל, "קודם תאכל את הגבינה ואז את השניצל".

"תגיד לי", התעורר במוחי חשש איום, "בכלל כשר פה?"

"בטח אחי, אתה יכול לבוא איתי למטבח ואני אראה לך, יש לנו את

ההכשרים הכי מהודרים, אחי".

המלצר הצעיר עמד מעליי וחייך. השכן שלי בלס את הריזוטו שלו בלי כל סימני התרגשות. לי באופן אישי היה קצר ממושך במוח, שלא הצליח לספק בדל של הסבר הגיוני לדיסוננס הקולקטיבי. או קונסטרוקטיבי. באמת שלא הצלחתי באותו רגע לחשוב באופן קוגניטיבי. "תגיד", חיפשתי נואשות מוצא, "אתם מכינים פה את השניצל?"

גם בשיא החום והלחות של ניו יורק בקיץ...

תרגישו את הרוח!

ביקור באוהל הרבי מליובאוויטש
ובמרכז חב"ד העולמי 770
חווייה רוחנית של פעם בחיים

הציון הקדוש

226-20 Francis Lewis Blvd,
Cambria Heights, NY 11411

10 דקות מ-JFK ●

פתוח תמיד ●

עמדת התרעננות ●

תאמו סיור:

בית 770

770 Eastern Parkway,
Brooklyn, NY, 11213

סיורים בעברית ●

יוצא בכל יום ●

הדרכה מקצועית ●

"אני הולכת היום בהתלהבות
עצומה ברחובות הארץ
ומחלקת תגי אחדות". שרון
אדם מייסדת ונשיאת 'קהילת
מנהיגות לאחדות'

"אני מאמינה שכל שנאייר עם הפנס על הטוב נראה הרבה יותר טוב"

לקראת מערכת בחירות סוערת במיוחד מובילה שרון אדם את מיזם 'בוחרים אחדות', שקורא לפוליטיקאים ולערוצי התקשורת בישראל להתנער מהשיח המפלג. היא מודאגת מהדור הצעיר שמתקשה לבנות זוגיות אבל מתפעלת מההתקרבות שלו למסורת, מוציאה מסעות של משפיעניות לרבי מלובביץ', זוכה לכינוי "הרבנית החילונית", ומשתפת בתפילות הרבות לזיווג נכון לבנה הזמר עומר אדם ובהתרגשות הגדולה מנישואיו הקרובים

רבקי גולדפינגר // צילום: לירון מולדובן

עת צהריים במושב משמר השבעה. אני ניצבת מול שער הכניסה של בית משפחת אדם. שרון מקבלת את פניי בחום. אחרי סיור קצר בחצר הבית היא מובילה אותי היישר אל סלון ביתה. שם, במקום של כבוד, תלויה תמונתו של הרבי מלובביץ', לצד תמונה משפחתית חמה. הסלון מלא בשלל יצירות אומנות וידאיקה שעיצבה אימה, האומנית אביבה שמר.

שרון אדם, בת ה-59, מובילה בימים אלה שלל מייזמים רחבי היקף, אבל מיד בפתח השיחה היא מדגישה בעיניים בורקות: "אני קודם כול אמא. אני מאוד גאה בשלושת הבנים שלי. בכל מקום שאני הולכת אומרים 'אמא של עומר', אבל אני אמא של עומר, רואי וגל היקרים. ילדים של אור. זכיתי".

אני פוגשת אותה בימים מרגשים במיוחד של הכנות לקראת חתונת בנה הזמר עומר עם סשה ישראלוביץ' בעוד כשבועיים. "הרבה זמן התפללתי על הרגע הזה - לעמוד תחת החופה עם בני עומר", שרון משתפת בהתרגשות. "התפללתי בציון של הרבי מלובביץ', התפללתי אצל רבי שמעון בר יוחאי ואצל רבי מאיר בעל הנס, וביקשתי מבורא עולם שיעשה את מה שרק הוא יודע לעשות. ביקשתי שימצא לבני בכורי היקר את בחירת ליבו, את בת זוגו משורש נשמתו, בפשטות, בקלות, בזמן הנכון ובדרך הנכונה. ובכל פעם הזכרתי לעצמי שאני לא באמת יודעת מה נכון, מי הנכונה ומתי נכון. רק בורא עולם יודע", היא אומרת.

"היום, כשאני מסתכלת על הדרך שעברנו, אני מלאה בהודיה. אני מודה לבורא עולם על החסד הגדול, על ההשגחה, על הסבלנות ללמוד לחכות, ועל כך שהתפילה התגשמה בדרך שלו. ברוך השם, עומר שלנו מתחתן. כאמא, אין אושר גדול יותר מלראות את הילד שלך מוצא את אהבת חייו, את בת זוגו, את מי שאיתה יקים בעזרת השם בית ומשפחה בישראל".

סופי שבוע עם שכפ"ץ בשכם

שרון אדם נולדה וגדלה בחיפה. "אנחנו שלוש אחיות, אני האמצעית. אמא שלי אביבה, בת 84, היא סופרת, ציירת ופסלת מוכשרת, שעוסקת המון שנים בהפצת היהדות דרך האומנות".

זאת אומרת שספגת בבית את החיבור ליהדות. זה היה לך טבעי?

"הבית היה חילוני, אבל אמא למדנית ועוסקת הרבה במילה הכתובה וסבא, אבא של אמא, יוסף רכטמן ז"ל, היה אדם מאוד רוחני ומחובר לתורה וליהדות. כילדה אני זוכרת אותו עושה קידוש ושר זמירות שבת בסעודה. וסבתא חוה ז"ל דאגה לבית, ליופי ולארוחות טעימות. בבית שלי גם היו נרות שבת וקידוש, אבל בואי נגיד שאבא היה אדם פחות מאמין. ההורים שלי התגרשו כשהייתי בת 25, בדיקת בתקופה שהתחתנתי. הגירושים שלהם השפיעו עליי מאוד".

העמידה על במה הייתה טבעית לה כבר מגיל צעיר: "מגיל ארבע אני רוקדת. עד גיל מאוד מאוחר הופעתי על במות, רקדתי בפסטיגלים, הופעתי בקיסריה. הבמה הייתה החיים שלי. עשיתי תואר ראשון בויזנטי, הייתי אלופת הארץ באירובי, רקדתי בלט ולימדתי ג'אז". בגיל 18 החלה ללמד ריקוד וכוראוגרפיה.

ליניב אדם, איש צבא קבע לשעבר, רס"ן במילואים, לשעבר סגן מפקד סיירת שלדג, נישאה בגיל 25. "הוא היה איש צבא שמגיע הביתה פעם בשבועיים. הייתי נוסעת אליו לסופי שבוע להיות איתו בבסיס. היינו צוחקים שזוגות נוסעים בדרך כלל לסוף שבוע בפרו או ברומא ואני נסעתי עם שכפ"ץ לסופי שבוע בשכם, בתקוע, במצפה עדי ואיפה לא", היא צוחקת. "ככה חיינו בתחילת הדרך. אחר כך יצאנו לשליחות בארצות הברית, שם עומר נולד. כשחזרנו לארץ גרנו בבסיס פלמחים במשך שנתיים".

מה זה להיות אשתו של איש צבא?

"היום בדיעבד אני חושבת שהייתי גיבורה. גידלתי את הילדים, הסתדרתי לבד, ובמקביל גם עבדתי והגשמת את עצמי", היא מסבירה את גודל המשימה. אחרי שנתיים בפלמחים הם קבעו את ביתם בנחלה של ההורים במושב משמר השבעה, ומאז הם שם. "ההורים של בעלי גם גרים במושב. כל המשפחה פה. שבט אדם", היא אומרת בחיוך. "כשעומר היה בן שלוש בערך יניב השתחרר מהצבא והלך להיות איש עסקים".

ואז סוף סוף ראית אותו?

"הרבה זמן התפללתי על הרגע הזה - לעמוד תחת החופה עם בני עומר. ביקשתי מבורא עולם שיעשה את מה שרק הוא יודע לעשות. ביקשתי שימצא לבני בכורי היקר את בחירת ליבו, את בת זוגו משורש נשמתו, בפשטות, בקלות, בזמן הנכון ובדרך הנכונה. היום, כשאני מסתכלת על הדרך שעברנו, אני מלאה בהודיה. ברוך השם, עומר שלנו מתחתן. כאמא, אין אושר גדול יותר מלראות את הילד שלך מוצא את אהבת חייו"

"גם לא, אנשים חרוצים הם חרוצים בכל מקום. כאישה, אני מאמינה בעצמאות ומציאת משמעות משלך, ולכן לאורך השנים הייתה לי משמעות משלי. הייתי מורה למחול, הייתי כוראוגרפית. גם כשבעלי היה בצבא או בעסקים לא ויתרתי על עצמי", היא מציינת. "בסדנאות שלי אני מלמדת שכאני מְרַצָה - אני לא מרוצה. אני אומרת לנשים: תהיי מרוצה! תדאגי שיהיו לך חיים שמחים ומלאים!"

זה שונה מדור הסבתות שלנו.

"הרוב לא ראו את עצמן בכלל. הן היו יותר בתודעת הישרדות. לזכותה של אמא שלי ייאמר שהיא תמיד אמרה לי: תהיי עצמאית ותלמדי. אני מאוד מאמינה בפיתוח אישי ועצמאות, ויחד עם

צילום: באדיבות המערכת

"אני קודם כול אמא". שרון אדם עם בנה הזמר עומר אדם

ונפתח בפניי עולם שלם של תרפיות דרך אומנות, ריקוד ודרמה. כמורה בבית ספר התחלתי לשלב אומנויות בשיעורים שלי. הגעתי למצב שהמפקחת אמרה למנהלת בית הספר: קחי את שרון ותני לה יד חופשית. אמרתי: אני מבקשת חדר, כריות ומחצלת. אני רוצה שיהיה כתוב על השלט 'אדם שלם'. אז למעשה התחלתי ללמד את שיטת מעגל".

לפני כעשרים שנה הקימה את 'מרכז אדם שלם' ללימוד דרך מעגל ההקשבה, שפותחה בארצות הברית. "דודה שלי הגיעה לישראל ופתחה כאן את עמותת 'מעגל הקשבה'. שם התאהבתי באומנות ההקשבה והדיבור מהלב".

מה זה בעצם אומר?

"להסכים להוריד את הראש המפריד, החושב, המקטלג והיועד, ובעצם לשחרר את האגו ולהוריד אותו אל הלב. להסכים לפתוח את הלב דרך סיפורי הלב שמחברים בינינו, ועל ידי זה נפתח שדה אנרגטי שמזרים אנרגיה חיובית ומקבלת".

כשאת אומרת לנטרל את השכל והמוח, את בעצם דוחקת משהו קיים, כי גם לראש יש תפקיד משלו, לא?

"במעגל אנחנו מבקשים: לרגע נשחרר אחיזה, את הראש החושב והמפריד, ונהיה עם הלב בלי שיפוטיות. המעגל הוא פיתוח של שפה אחרת ממש", היא מבקשת להסביר. "הוא מוציא את היושבים מעולם שבו כולם מתווכחים ומפולגים. תראי בחדשות או בכנסת. כולם רבים זה עם זה ואף אחד לא מקשיב לאחר. במעגל אפילו שאתה שונה ממני, אני אקשיב לך ולא אריב איתך. אני רוצה להכיר אותך, לשמוע אותך. אפשר להשתמש בכלי המדהים הזה לפתרון קונפליקטים בין אנשים בצוותים ובקהילות, בין בני זוג ולמעשה בכל מערכות היחסים. זה לרצות באמת לראות מי האדם שיושב מולי ולהבין אותו ואת נשמתו, בלי שיפוט ובלי תגובה. גם אם בא לך נורא להגיב - אין להגיב. תנסה להיות סקרן ולרצות להכיר אדם ששונה ממך בחשיבה ובהתנהגות".

נשמע לכאורה נורא פשוט, אבל זה ממש קשה ליישום.

"זה דורש שנים של אימון. מדובר לגמרי בעבודת המידות", היא מצביעה על ליבת הדברים. "עבודת המידות של 'אהבת לרעך כמוך', גם אם הוא לא בדיקת כמוך. קבלת השונה אבל על מלא. אז יש פה אהבה

זאת, אני חייבת לומר שלהיות אמא זו משרה מאוד חשובה בעיניי", היא שבה ומדגישה. "הייתי המון עם הילדים, לקחתי אותם במנשא עליי ויצאתי עם שלושה ילדים לטייל. כשאני אומרת 'את במרכז ואת צריכה להגשים את עצמך' זה יכול אולי להישמע שהאימהות במקום אחרון, אבל ממש לא. האימהות היא תפקיד חיי, חד-משמעי".

פותחים את הלב על מחצלת וכריות

את מיוז 'אדם שלם' פיתחה תוך כדי השנים: "הייתי מורה במשך 33 שנה במשרד החינוך. הייתי מורה למחול וריקוד, ואז עשיתי תואר שני בשילוב אומנויות בחינוך

בק"ץ הנה מבקרים

בבית הציונות הדתית

סיור חוויתי ואינטרקטיבי על זהות, ערכים ומשמעות
שיכגיש אתכם עם הסיפורים, האנשים והדילמות
לאורך דרכה של הציונות הדתית- מתחילתה ועד ימינו

אפשרות לסיורים באנגלית בתיאום מראש

סיורים לקבוצות- בהרשמה מראש	סיורים קטנים למשפחות ואיחידים	סיורי סבא, סבא ונכדים
--------------------------------	----------------------------------	--------------------------

מבצע ק"ץ! 10% הנחה העוגות של שושנה | הרואה בקפה | משתלת הרא"ה ביום הביקור

להזמנות: 052-411-1650 | WWW.BZD.ORG.IL

בית הציונות הדתית בית הכיפה, ישיבת בני- עקיבא כפר הרא"ה

מהעומק. קורים הרבה דברים במעגל. זו מתנה לחיים".

מהניסיון שצברת בשפת הלב וההקשבה, יש לך טיפ קטן לזוגות?

"קודם כול, כשאנחנו מרגישים קושי מול בן או בת הזוג, בדרך כלל מה אנחנו עושים? באים ומתלוננים. זה לא עוזר. את תתלונני עליו, הוא יתלונן עלייך ובעצם נעצים את הריחוק. זה מאוד קשה לפעול אחרת, כי המוח שלנו נוטה לשליליות ולבוא בטענות. אני מלמדת את 'עין הבדולח' לתיקון הנפש, המבוסס על תורת המראות של בעל הסולם והבעל שם טוב. אני מלמדת איך לקחת אחריות, איך להביט פנימה ולהבין שאין כלום בחוץ".

את יכולה לתת דוגמה מהחיים?

"אישה עצבנית על בעלה, ורוצה לבוא להגיד לו כמה הוא לא בסדר. הוא לא עוזר לה בבית. במקום לשים דגש על השלילי, היא צריכה להאיר את היש והטוב. לומר: 'איך היה לי נעים שעשכשו פניתי את הצלחת מהשולחן. משמח אותי להרגיש שאתה רואה אותי'. במקום לתקוף ולהטיח, לבוא בצורה חיובית, היא מתארת את התורה כולה. 'היה זוג שכבר ממש עמד על מדרגות הרבנות. והאישה הגיעה אליי לסדנה והתברר שהיא לא יודעת לבטא רגשות. היא מאוד מופנמת ומתקשה להביע את עצמה. והיא כל הזמן רק כעסה עליו וטענה שהוא בצד של אמה שלו ולא איתה. לאט לאט היא למדה שהיא צריכה לנטרל את הכעס ולבטא את האמת שלה. היא העלתה על הכתב את מה שהיא מרגישה, וכשחזרה הביתה בעלה ישב מולה והיא הקריאה לו את מה שכתבה. הם ממש בכו יחד. הם גם נשארו יחד כמובן. היא אמרה שזו פשוט הייתה מתנה ללמוד לבטא נכון את הרגשות וללמוד את כוונות הלב".

את נשואה ליניב בעלך כבר 34 שנים. את חושבת ששפת הלב שאת מלמדת עזרה לכם? "חדי־משמעות. אני בטוחה שזה עזר לי

לתקן חוויות מהילדות שלי, והעניק לי המון כלים מעשיים לבית ולזוגיות הפרטית שלי. לראות באמת את בן הזוג, לדעת להאזין לו ולדעת להשמיע ולבטא את עצמי".

את מרגישה שזו בשורה?

"אני מאמינה שזו בשורה ענקית לעולם. הגיעו ללמוד אצלי המון נשים דתיות שאמרו לי: אצלך אנחנו מקיימות הלכה למעשה את 'ואהבת לרעך כמוך'".

לשנות את העולם

בשנים האחרונות, נוכח הפילוג בעם, חשה שרון שהיא לא יכולה יותר לעמוד מנגד. היא הרימה את הכפפה והחלה לפעול ככל יכולתה לקידום האחדות בישראל. יחד עם נשים מובילות, בכירות במשק ונשות ציבור מכל המגזרים היא ייסדה את 'קהילת מנהיגות לאחדות ישראל'. 'אולי דווקא בגלל שנאת האחים וכל מה שעברנו בשנים האחרונות, הצורך בריפוי ובהקשבה היום הוא הרבה יותר גדול. בחודשים האחרונים אני עובדת בכל הכוח למען האחדות, ממש עבודה יומיומית בהתנדבות, מתוך שליחות ואידאל ומתוך הבנה שבגלל שנאת חינו נחרבה ירושלים".

איך עלה הרעיון?

"זה התחיל בקטן לפני שמונה שנים. היינו

ארבע נשים, נעמה קורל, מירי שניאורסון, שלי ארטמן ואני, שכאבנו את מה שקורה והוצאנו קול קורא לאחדות נשים בעם ישראל. הבאנו נשים מובילות מכל הארץ. עשינו שלושה מפגשים לפני הקורונה. זה היה מאוד עוצמתי. אבל אלה היו רק הזרעים למה שקורה היום".

חשבתם שתצליחו לשנות את העולם?

"לגמרי. אני מאמינה שאדם אחד יכול לשנות עולם שלם. הרבי מלובביץ', אדם אחד, הצליח לחולל מהפכה בעולם. בחב"ד אומרים שכל יהודי הוא יהלום, וכשסופרים יהלומים לא מתעייפים. אני מרגישה שליחה של הרבי, תודה להשם, היא אומרת בפשטות. "התחלנו כמה נשים לבד, והיום הקהילה מונה יותר מ-180 נשים, ויש עוד המון נשים נפלאות שרוצות להצטרף אלינו. יש התלהבות מאוד גדולה ותשוקה להשמיע את קול האחדות".

את עיקר הפעילות הניעה שרון אחרי 7 באוקטובר. "הרבנית רחל בוק אמרה לנעמה ולי: אני איתכם. עשינו מפגש ראשון עם שלושים נשים משפיעות רשת, עיתונאיות ונשות עסקים בכירות במשק. נשים מפוארות ביותר, שכולן אומרות: אנחנו רוצות אחדות ומקדמות שיח מכבד, הקשבה וחיבורים מתוך אמונה שאחדות היא לא אחידות אלא היכולת

לפעול יחד".

לא אומרים לכם שאתן חולמות?

"אומרים, אז מה? שיגידו. גם מרים הנביאה חלמה והצליחה לשנות, גם אסתר המלכה הצליחה לחולל שינוי. היום כולם מבינים את הצורך. העם חדי־משמעות מבקש אחדות", היא אומרת נחרצת. "אחדות זו לא סיסמה. זו עבודה יומיומית. זה מחייב כל אחד מאיתנו. הדפסנו עשרות אלפי תגי אחדות שאנחנו מפיצות בעזרת הרשתות ולכל מי שמייצר אחדות ואהבת ישראל. אני הולכת היום בהתלהבות עצומה ברחובות הארץ ומחלקת תגי אחדות למי שפועל לקדם את הנושא ומעלה לרשתות. ומי שנושא את התג הופך בעצמו שגריר לאחדות".

לקראת מערכת הבחירות המתקרבת שרון מוטרדת אפילו יותר. "יש פחד גדול מאוד ממערכת הבחירות ולאן שהיא עלולה לגרום אותנו. יש חשש גדול מקיטוב, כי מישוה עובד בלפג אותנו", היא מפנה אצבע מאשימה. כחלק מהמאמץ לנסות להשפיע על מערכת הבחירות, ארגנה שרון לפני חודש כנס של נשים מנהיגות בכנסת, מתוך קריאה לכל הפוליטיקאים משני צידי המתרס לשמור על שיח נקי, מאחד ומכבד. "הגענו לכנסת 130 נשים, ומתוכן נבחרו פאנל של מובילות לשאת נאומי אחדות. שר המורשת עמיחי אליהו אירח אותנו".

יגידו לך פוליטיקאים: אחדות זה חשוב, אבל ברגע שאני תוקף את היריב הפוליטי שלי אני מחדד את הדברים, ומה לעשות, פוליטיקה זו שפה אחרת.

"אין בעיה, תגיד את שלך, אבל בצורה נאותה. תדבר, אל תצרח, אל תגדף, אל תקלל ותשפיל. הגיע הזמן שמי שישמץ את האחר - לא ייבחר. בנאום שנשאתי בכנסת פניתי לחברי הכנסת ואמרתי: מאסנו בשפה שלכם. אין יותר רייטינג לשנאה, אין רייטינג לפילוג. יש רייטינג לאהבה, יש רייטינג לאחדות. אנחנו רוצות את זה. כל העם מייחל לזה. זו דרישה שבאה מלמטה, מהעם. בבקשה תשנו את השיח. זה מה שהילדים שלנו רואים ולומדים".

השיח המפגל נוכח גם בערוצי התקשורת.

"את צודקת בהחלט. זה דורש שינוי מהשורש גם בתקשורת", היא מודה. "הגעתי למנהלי ערוצי הטלוויזיה ואמרתי: בבקשה, תשבו איתי, אני רוצה שנדבר ונראה מה אפשר לעשות כדי להעביר מסרים טובים של אחדות. כי אם לא נהיה באחדות - פשוט לא נהיה פה. אנשים שמבינים עניין אומרים שהכול זה עניין של כסף. הערוצים מקבלים ממדינות זרות שמעוניינות לפגל את העם היהודי המון כסף לשיח מפגל ומשסה. זה כמו עגל הזהב. הם פועלים בשביל בצע כסף".

אז בעצם אין סיכוי מולם?

"יש סיכוי", היא פוסקת. "נגייס כסף לצד שקורא לאחדות. ולא רק כסף, גם את דעת הקהל. אנחנו הולכות עם תגי האחדות האלה לכל מקום. התג עובר מיד ליד ומצטרף לשרשרת אנושית אדירה של אחדות, דרך דוגמה אישית ומעשים קטנים של טוב. אנשים מתחילים להעביר את זה מאדם לאדם וככה ניצור נחשול אדיר", היא אומרת נלהבת. "אני מאמינה שככל שנאיר עם הפנס על הטוב נראה הרבה יותר טוב. כל יום אני מגלה שיש כל כך הרבה אורות במדינה שלנו. יש פה

צילום: אור גפן

"אחרי המסע כל אחת הופכת להיות שליחה". שרון אדם במסע 'מנהיגות לאחדות' בארצות הברית

אנשים מדהימים. יחד איתי יש את נעמה קורל, הרבנית בזק, בת-גלים שער, טליק גואילי, אשלי בקשי וקסמן. מורן קורס ועוד עשרות רבות של נשים מרשימות שמעוניינות לייצר מציאות טובה יותר."

את מאמינה שהמהפכה תקרה?
"היא כבר קורית. כשאנחנו מחוברים לטוב אנחנו בגאולה."

אבל מה לעשות שבמציאות הישראלית יש קוטביזם?

"זה מה שמאכילים אותנו בטלוויזיה. אל תצפו בחדשות. תבחרו להסתכל סביב על הדברים הטובים. יש כל כך הרבה טוב. לא ראיתי עם כמו שלנו. לא ראיתי עם שאכפת לו כל כך ממשיחו שנופל או נחטף. בארצות הברית אתה יכול למות ברחוב ואף אחד לא ייגש אליך. פה כולם יקפצו לעזור. יש המון טוב בעם הזה", היא מדגישה בלהט. "אנחנו רוצות לשנות תודעה. אנחנו מבקשות לשנות את השיח ולגרור לנשיאת הפכים. אנחנו לא אחידים אבל כל כך מיוחדים, הכול יש בנו. רק תסתכלו איזה יופי אפשר לייצר מתוך השונות הזאת."

"תני לי חודש ויש מסע"

בשנים האחרונות היא חשה באופן אישי ומשפחתי התקרבות למסורת. כחלק מהניסיון להשפיע טוב היא פועלת גם בערוץ 'רגע של חוכמה', מובילה את הפודקאסט 'רעך כמוך' בערוץ 24 ואת פרויקט 'שבת מכל הסיבות'. "אני לא שומרת שבת כהלכתה. גדלתי בבית לא דתי אבל מאוד רוחני ומלומד. זה לא היה חלק מהשפה שבה דיברתי, אבל בשנים האחרונות התחברתי יותר ויותר ללימודי יהדות. וכמובן מאז 7 באוקטובר, יש איזשהו צמא מאוד גדול לחזור לשורשים, למסורת, לחזור לבורא עולם. יש הבנה שיש פה משהו שהוא גדול מאיתנו. כל יום תודה להשם. ילדים קטנים מרגישים את זה. ילדים זה אמת. הם מבקשים היום כיפה וציצית", היא אומרת בהתפעלות.

"גם החטופים במנהרות, שהיו לפני כן הכי אפיקורסים, מספרים ששם בחושך הם דיברו עם אלוקים בפעם הראשונה בחייהם. אז מה זה אומר? שיש בכולנו ניצוץ אלוהי ממעל. ולכן הוצאנו את התוכנית 'שבת מכל הסיבות', שאני והרבנית רחל בזק עומדות מאחוריה ובה אני מראיינת מפורסמים שהתקרבו למסורת לשיחה כנה על יהדות ועל שבת. השבת מזמן היא לא רק של דתיים. אני בודקת מה יש בשבת שנוגעת באנשים כל כך שונים", היא מחדדת את סוד הקסם.

"במיזם ראייתי למשל את מירן בוזגלו, שנשואה לכדורגלן עבר. היא סיפרה שיום אחד היא הפסיקה לבוא למשחקי כדורגל בשבת. היא החלה לשמור שבת מבחירה שלה, וסחפה את כל המשפחה שלה אחריה. ראייתי את בן צור וגם את עומר שלי. עומר דיבר על מה שמירת שבת עושה לו. הוא סיפר איך השבת עושה לו ברקס ממרוץ החיים ומכניסה לחיים שלו שקט. איזה כיף זה להיות 24 שעות בלי פלאפון. אנחנו חיים בכזאת אינטנסיביות כל השבוע, והשבת היא מתנה עצומה."

אבל אולי כל ההתקרבות למסורת והכיפה והציצית הם רק טרנד חולף?

"פוחדים כאן מאוד מהדתה, נכון? ואני אומרת: כולנו יהודים. בואו תראו איזה אוצר יש לנו. הצעירים היום מתקרבים ליהדות מעצמם. הבנים שלי התקרבו למסורת מעצמם. אני הגעתי לזה לבד, מאהבה. היום הרבה קוראים לי 'הרבנית החילונית'. יש אנשים שלא התכוונו להתחתן

"יש פחד גדול מאוד ממערכת הבחירות ולכן שהיא עלולה לגרור אותנו". שרון אדם בכנס 'מנהיגות לאחדות' בכנסת

"הגיע הזמן שמי שישמיץ את האחר - לא ייבחר. בנאום שנשאתי בכנסת פניתי לחברי הכנסת ואמרתי: מאסנו בשפה שלכם. אין יותר רייטינג לשנאה, אין רייטינג לפילוג. יש רייטינג לאהבה, יש רייטינג לאחדות. אנחנו רוצות את זה, כל העם מייחל לזה. זו דרישה שבאה מלמטה, מהעם. בבקשה תשנו את השיח"

ברבנות והבאתי אותם לחתונה כדת משה וישראל. בחור בן 58 בא אליי לפני שנה וסיפר שלא עשה בר מצווה ומעולם לא הייתה לו מזוזה, וחיברתי אותו לרב שעשה לו בר מצווה ותלה לו מזוזות בכל הבית."

מתי הפכת להיות הרבנית החילונית?

"אני פשוט מאוד מחוברת. אני לומדת עם הרב יובל הכהן אשרוב המון שנים. אני מטפלת בשיטת עין הבדולח, אני לומדת חסידות ותניא כמה שנים טובות. אני אוהבת ידע, אוהבת ללמוד, ובשנים האחרונות אני מתעמקת ביהדות. אמא שלי תמיד אמרה: יש הכול ביהדות. לאט לאט הבנתי שלהיות יהודי זה מחייב. יהדות במילה אחת זה 'אהבת'. אלוקים רוצה את הלב שלנו. זה מחייב אותנו להיות טובים יותר, לאהוב, להיות באחדות ולעשות טוב ולמען אחרים."

התמונה של הרבי מלובביץ' שמתנוססת בסלון ביתה מעידה על קשר עמוק למסורת היהודית: "לפני כמה שנים פנתה אליי ברכה שילת וביקשה שאעזור לה לגייס משפיעניות בישראל למסע לרבי מלובביץ' בניו יורק. בהתחלה היססתי. מה

צילום מסך

הדתי עם הרצאות אונליין. הצעתי לו לעשות את אותו מיזם לחילונים", היא משחזרת איך הכול התחיל. "הילדים שלי בגיל של חתונה, ואני רואה פה את כל החברים והחברות שלהם, המון רווקים ורווקות יפייים, הכי מוכשרים שיש, הכי טובים שיש, ולבד. אמרתי: יאללה, אני אעשה את זה. פתחתי מיזם שקראנו לו 'לומדים, מתחברים, מתחננים'."

זאת אומרת שהגיעו למיזם אנשים שרוצים להתחתן?

"בדיוק. הם באים ללמוד זוגיות. הבאתי את טובי המרצים מהתחום. בניתי כמו ריטריט של הרצאות אונליין. עשיתי את זה ככה כל שבוע במשך שנה. במקביל התחלתי להוביל ספיד-דטים, שאותו אני עושה עד היום. זה מתקיים כל חודשיים באונליין. נרשמים מאות בכל פעם. יש לנו כבר יותר מ-1,600 מאצ'ס (היכרויות - ר"ג) שנעשו רק באמצעות הספיד-זום דייט. זאת אומרת שבעוד כמה שנים בעזרת השם אני אלך ברחוב ויגידו לי: שלום, אני הכרתי את בעלי או את אשתי בזמן שלך. זה מרגש בטירוף."

מה לדעתך עיקר הקושי היום בדרך לזוגיות?
"כולם מחפשים אהבה. אנשים רוצים זוגיות, אבל לדור הזה יש המון שפע ופיתויים וקשה לו להתמקד. הצעירים היום רצים מבילוי לבילוי, ומגיעים לגיל מבוגר כשהם עדיין לא התחתנו. אין להם מספיק סבלנות לתהליכים. הם לא רוצים להתחייב. הם עוברים הלאה בקלות, במקום לבחור. אנחנו מלמדים את החברה הצעירים על אהבת היש, מלמדים לחפש מה שיש בניגוד למה חסר ולהגיד תודה על מה שיש. אלה הערכים של היהדות", היא מציינת. "אני פוגשת המון בדידות. המון חברה איכותיים וטובים שנשארים לבד ומתקשים לייצר זוגיות. לצערי הדור הצעיר נמצא במשבר גדול. הם לא יודעים להחזיק זוגיות."

יש סיכוי לשנות לצעירים את הלך החשיבה?
"מי שרוצה - לומד, ומי שלא לומד מתקשה לפתח קשר זוגי. ליצור קשר זוגי אמיתי זו עבודה, ומי שחושב שאין פה עבודה, משלה את עצמו. לכן אני אומרת: תלמדו, תפתחו את הראש ללימוד, אם זה זוגיות או יהדות שמלמדת אותנו להיות בני אדם טובים יותר, אם זה התנאי שמלמד אותך מי אתה. תלמדו להיות ביחד בתקשורת טובה, תלמדו מה זו אהבה באמת, מה זה קשר זוגי."

כבר שנים רבות שבנה עומר נמצא באור הזרקורים. כאמא, היא אומרת, הפרסום הוא אתגר לא קטן. "הפרסום הוא לא פשוט בכלל", היא מודה. "היום כששואלים ילדים 'מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?' הם עונים: 'מפורסם'. אני אומרת: אל תרצו להיות מפורסמים. תרצו להיות עם משמעות."

ואיך כאמא הצלחת לשמור על עומר שיחיה בבאלאנס הנכון ולא יסתחרר מהפרסום?
"בעלי ואני תמיד עם עומר. אני נמצאת איתו בכל הופעה גדולה. תמיד. גם בחו"ל. אם זה פריו, אם זה מקסיקו, אם זה ניו יורק."

עד היום?
"ברור. אני מדייקת לי את הלוי"זים לפי הלוי"ז שלו. וגם כשגל מופיע אני נוסעת. אני מרגישה שאני צריכה להיות איתם. אני מרגישה אותם. לא מזמן חבר בא ואמר לי 'את אמא הליקופטר', ככה הם קוראים לי."

את עוזבת הכול וטסה?
"ברור, אלה הבנים שלי. ואני גאה בהם כל כך." ●

מוכנים על מזוודות

צילום: דבורה נחליה

אברהם וחופית פרץ עברו מביתם המרווח ברבבה לשכונת קרוואנים בעוטף,
שתושביה מוכנים בכל רגע לעבור להתיישב בעזה. ד"ר מתתיהו קרייטמן
העביר את ההתמחות שלו מסורוקה לברזילי ומתגורר עם משפחתו באשקלון,
היכן שהחזרה לעזה קרובה ומוחשית יותר. יותר מ-1,300 משפחות נרשמו
לגרעיני התיישבות של תנועת נחלה, ומוכנות בכל רגע להפוך את חידוש
ההתיישבות בעזה מחלום רחוק למציאות // **יוסף ארנפלד**

המרחק הפיזי הקצר מיישובי העוטף המותקפים הפך למוחשי במיוחד בגלל עבודתו של מתתיהו. "בעלי היה אז סטודנט במחלקת ילדים בבית החולים סורוקה. ביום שלמחרת, ב-8 באוקטובר, הגיעו אליהם למחלקה המון ילדים - בלי שם, בלי הורים, בלי שום פיסת מידע. הגיעו ישר מהתופת בעוטף, והצוות הרפואי פשוט לא ידע מי הם או מה לעשות. בשביל בעלי ובשבילי, הכאב הזה היה בלתי נסבל. זה היה היום הקשה בחיי".

להיות היכן שצריך אותנו

לצד הטיפול בתינוק החדש והדאגה למתרחש, שירה הרגישה שהיא חייבת להבין את השורשים של המציאות המדממת. "הייתי אז בשנה

נחות יומם ולעבור להתגורר ברצועת עזה. מתתיהו ושירה עלו ארצה מגיו יורק ומוושינגטון לפני כעשור. בתחילה התגוררו ברחובות ובהמשך עברו לבאר שבע, בעקבות לימודיו של מתתיהו במכון ויצמן, ולאחר מכן בפקולטה לרפואה באוניברסיטת בן גוריון. כיום הם הורים לשלושה. שירה, שעסקה בעבר בהייטק, עובדת כיום כעורכת דין, ומתתיהו מתמחה ברפואת ילדים. את בוקר 7 באוקטובר פגשה המשפחה בביתה שבבאר שבע, ימים ספורים בלבד לאחר לידת בנם. "הייתי עשרה ימים בלבד אחרי לידה, מציאות מורכבת מאוד כשלעצמה", היא משחזרת בשיחה עם 'בשבע'. "אני זוכרת כל שנייה מהיום הזה. אומנם לא גרנו בקו הראשון של העוטף, אבל חוונו את האירוע מקרוב מאוד".

שירה קרייטמן הייתה בת 11 בלבד כשאריאל שרון הוציא לפועל את תוכנית ההתנתקות, שבמסגרתה גורשו תושבי גוש קטיף ובתייהם נהרסו. בימים ההם התגוררה משפחתה בניו יורק, והיא זוכרת היטב כיצד ישבה מול שידורי CNN ומיררה בבכי למראה החורבן, בלי להבין עד הסוף את גודל השבר. כמעט עשרים שנה מאוחר יותר, אחרי שעלתה ארצה וכשהיא כבר אמא לשלושה המתגוררת עם בעלה מתתיהו בבאר שבע, הגיע 7 באוקטובר. בתוך התהום והכאב של אותו יום נורא, החל ליפול אצלה האסימון: יש קשר ישיר בין החורבן של אז לטבח של היום. כיום, שירה ומתתיהו נמנים בין מאות משפחות שמוכנות בכל רגע נתון לעזוב את

השלישית ללימודי המשפטים", היא מספרת. "כמה ימים אחרי 7 באוקטובר, מצאתי את עצמי חוקרת את נושא ההתנתקות מהזווית המשפטית. נזכרתי בעצמי כילדה בת 11 שבוכה מול המסך בניו יורק, והבנתי שאני חייבת לרדת לעומק הדברים. שבועיים אחרי הלידה, בשעות הקטנות של הלילה כשהבית ישן, נכנסתי למאגר נבו והתחלתי לקרוא את פסק הדין המפורסם של בג"ץ חוף עזה מיוני 2005".

פסק הדין, שבו דנו השופטים בחוקתיות של חוק פינוי-פיצוי ובפגיעה בחוקי יסוד כמו חוק יסוד כבוד האדם וחירותו וזכות הקניין, קיבל פתאום משמעות מצמררת. "לקרוא את הטיעונים המשפטיים האלה ממש ימים ספורים אחרי הטבח ב-7 באוקטובר - היה מזעזע. ישבתי בבית בשלוש לפנות בוקר ובכיתי בדמעות. פתאום הבנתי בצורה הכי ברורה: המערכת המשפטית והמדינית יצרה כאן עוול היסטורי, ואנחנו חייבים לתקן אותו. הבנתי שאי אפשר להמשיך הלאה בלי לתקן. בהמשך ראיתי בפייסבוק הודעה על כנס של תנועת 'נחלה' בגבעת וושינגטון בחנוכה. הגענו לשם, ומאז אנחנו פעילים מאוד. כיום אני חברה בוועדה הפוליטית של התנועה".

מבחינתם, התמיכה ברעיון ההתיישבות היא לא סיסמה אלא תוכנית עבודה אישית. רוח זו הנחתה את מתניהו כאשר החליט, שבועות ספורים לאחר פרץ המלחמה, להמשיך את התמחותו ברפואת ילדים דווקא בבית החולים ברוילי באשקלון, תוך ויתור על הצעות מפתות ממרכז הארץ ומארצות הברית. "מתניהו קיבל את ההחלטה כשישה חודשים אחרי 7 באוקטובר", מספרת שירה. "הוא אמר לי: 'ברזילי הוא בית החולים הכי קרוב לעזה, ואני רוצה להיות חלק מהפתרון. אני רוצה להיות הרופא של הילדים שחוו את כל הטרומה הזאת ולרפא אותם'. בעקבות זאת עברנו מבאר שבע לאשקלון לפני כשנתיים. המעבר הזה קירב אותנו לעזה, גאוגרפית ונפשית, כי תמיד המבט שלנו היה להיות איפה שצריכים אותנו".

אתם באמת מוכנים לארוז את הבית ולעבור לרצועה ברגע שינתן האות?

"בכנות, אני לא יודעת מתי זה באמת יקרה בפועל, אבל אנחנו ממש רוצים ומוכנים. אנחנו חלק מהגרעין של חלוצי עזה. הציעו לנו לעבור איתם בשלב ראשון לשבי דרום ושקלנו את זה, אבל בסופו של דבר אנחנו קרובים יותר לעזה במקומנו הנוכחי באשקלון וזה קרוב לעבודה שלנו, אז נשארו כאן בינתיים. אבל מבחינתנו, ברגע שיהיה אפשר - אנחנו לגמרי בעניין".

תגובות המשפחה המורחבת לתוכניות הללו מורכבות, בעיקר בשל הפער התרבותי. "המשפחה שלי יותר בעניין, מעורבת ותומכת", מציינת שירה. "אצל המשפחה של בעלי יש קצת יותר חששות - לא מזווית פוליטית, אלא מהמבט האמריקאי שלא מבין למה להיכנס לסיכון כזה. הילדים, לעומת זאת, שותפים מלאים. הבן הגדול שלנו עולה לכיתה ו', וכשהתחלנו את המסע הזה הוא היה בכיתה ג'. אנחנו לא עושים מזה שיחות חגיגיות, אלא מדברים על זה בטבעיות בשיחות קטנות בבית, והוא מבין ומאוד תומך".

בשבילה, החיבור לחבל עזה הוא ממוקד וספציפי. "עיקרון היסוד שלנו הוא להיות איפה

צילום: תהילה מקלר

עו"ד שירה קרייטמן, גרעין 'חלוצי עזה': "לקרוא את הטיעונים המשפטיים של שופטי בג"ץ ההתנתקות ממש ימים ספורים אחרי הטבח ב-7 באוקטובר - היה מזעזע. ישבתי בבית בשלוש לפנות בוקר ובכיתי בדמעות. פתאום הבנתי בצורה הכי ברורה: המערכת המשפטית והמדינית יצרה כאן עוול היסטורי, ואנחנו חייבים לתקן אותו"

שצריך אותנו. אבל כרגע, אחרי שראינו מה קורה כשהתיישבות נעקרת - עזה היא המקום. היינו לא מזמן באזור אלי סיני וניסנית לשעבר, וביקרת בנתיב העשרה. כשעומדים שם, מבינים בצורה הכי מוחשית את המחיר של היעדר התיישבות. התוחמת הצפונית של עזה קרובה אלינו מאוד, וזה תופס מקום מיוחד בלב שלנו. אנחנו מכירים את האזור ולא מחליפים מקום כל חצי שנה".

כחברה בוועדה הפוליטית של התנועה, היא מתקשה להסתיר את ההתרגשות מהתהליך שמתרחש לגד עיניהם. "אני זוכרת איך שדניאלה וייס נשאה נאום בגבעת וושינגטון בחנוכה, ואמרת לעצמי: 'זה חלום, אני לא יודעת אם זה באמת יקרה'. והנה היום, זה ממש קורה לגד עינינו. זו חוויה שקשה לתאר במילים. אני יודעת שהחזרה לתוחמת הצפונית תתרחש, ואני מאמינה שזה יקרה ממש בקרוב".

שישה גרעיני התיישבות, 1,300 משפחות

מתניהו ושירה הם משפחה אחת מתוך יותר

גרים בעוטף וערוכים לעבור פנימה. אליהן ויהודית נחום ומשפחתם באתר 'חץ שחור' סמוך לעזה

מ-1,300 משפחות, שונות ומגוונות מציבורים שונים, זוגות צעירים לצד סבים וסבתות, החברות כיום בשישה גרעיני התיישבות של תנועת נחלה. משפחות אלו מוכנות להתיישבות ברצועת עזה ביום שבו ייקראו לכך. גרעיני ההתיישבות נוסדו לראשונה בחנוכה לפני כשנתיים וחצי. ולאחר כל אירוע שנערך מאז - צעדה, עצרת או פעילות בשטח - פגנות משפחות נוספות ומבקשות להצטרף, כדי לוודא שגם הן יהיו חלק מהמהלך ולא יחמיצו את העלייה לקרקע.

בנוסף לכך, קיים גרעין שכבר עשה את הצעד המעשי: יותר מ-20 משפחות עזבו בתים גדולים ומרווחים ועברו עם ילדיהן לקרוואנים קטנים באתר זמני ביישוב שבי דרום הסמוך לעזה, תחת הכותרת "חלוצי עזה". מדובר בפרויקט שדרש מהתנועה השקעה תקציבית עצומה, והכול כדי שהמשפחות יהיו נגישות ומוכנות באופן מיידי למעבר לעזה. מבחינתן, רק להרים את הקרוואן והן בפנים.

"במקביל, נרשמם התלהבות גדולה בשטח סביב הקמתם של שלושה גרעיני נח"ל חדשים", מציינת הדר בר חי, רכזת גרעין חלוצי עזה של תנועת נחלה. "המהלך מגיע בהמשך להצהרותיו של שר הביטחון ישראל כ"ץ, שציין כבר בחמש הזדמנויות שונות כי הוא מעוניין להעלות שלושה גרעיני נח"ל בתוחמת הצפונית. הגרעינים הללו מורכבים מחיילים וממשפחות של מילואימניקים, שמביאים איתם אנרגיות גבוהות ונכונות מלאה לעלות לקרקע, גם תוך כדי שירות מילואים פעיל".

משפחה נוספת שמחכה בקוצר רוח לעבור לרצועת עזה היא משפחתו של אליהן נחום. אליהן, אב לחמישה ילדים ונשוי לד"ר יהודית נחום, רופאת נשים בבית החולים סורוקה, מתגורר בשש השנים האחרונות בעוטף עזה. במשך שבע שנים כיהן כמנהל בית ספר - חמש שנים בבאר שבע ושנתיים בעוטף. המעבר של המשפחה לעוטף נעשה מתוך תפיסה אידאולוגית צרופה. "חיפשנו

מקום של קהילה, חיזוק ההתיישבות וחיבור לערכים. התפיסה שלנו היא שהיכן שקשה - שם צריכים להיות, לא הולכים לאיפה שקל".

עד הקיץ האחרון התגוררה המשפחה במושב שוקדה, ומשם עברה למושב זמרת. בבוקר שמחת תורה פגשה אותם המלחמה בביתם בשוקדה, במרחק של 1.6 קילומטרים בלבד מקיבוץ בארי בקו אווירי. "שמענו את התופת שחו השכנים שלנו ומיד נכנסנו לממ"ד", משחזר אליהן. "אני משרת כמפקד פלוגה באוגדה 98, וקפצתי ראשון מהבית כדי לצאת ולהילחם. יהודית נשארה עם הילדים בממ"ד. במשך כמעט ארבעה חודשים דרכנו נפרדו: המשפחה פונתה למלון בנווה אילן יחד עם כל תושבי שוקדה, ואני הייתי בתוך עזה עם הפלוגה".

כמפקד פלוגה ביחידת סריקת חללים (יס"ד) אוגדתית, אליהן והלוחמים שלו התעסקו בכל מה שקשור לפינוי חללים בעוטף בימים הראשונים, ולאחר מכן בסריקות ובחיפוש אחר נעדרים בתוך רצועת עזה. המציאות הביטחונית בעוטף בשנים שקדמו למלחמה עוררה אצל אליהן תסכול עמוק. "כתושבי העוטף, המציאות שלנו הוצפה במיגונויות ובבטונות. במשך שנים הרגיעו אותנו ונרמלו מציאות הזויה. ירי טילים הפך ל'טפטופים', כאילו מדובר בגשם מקרי. הכי קשה היה לי כמנהל בית ספר בעוטף. כשביקשו להחזיר את הילדים ללימודים, פיקוד העורף הציב תנאי: הביאו עוד בטונדות לבית הספר. עמדת שם ואמרתי לעצמי: 'אני לא מבין, לא למדנו כלום?! אנחנו אמורים לנצח פה, לא להתמגן לדעת'".

התחושה הזאת ליוותה אותו גם בביקורים הקצרים בבית. "באחד האפטרם הראשונים מהמילואים קפצתי ל-24 שעות לבקר את המשפחה בנווה אילן. נכנסתי לחדר האוכל במלון, ראיתי את התושבים אוכלים עוגות, והסתכלתי על אשתי והילדים. זה הרגיש סוריאליסטי לחלוטין. מתחוללת מלחמה, אנחנו מפונים מהבית, ויושבים במלון? הבנתי שזה לא מה שאנחנו צריכים לעשות. אנחנו חייבים לפעול כדי שהאירוע הזה לעולם לא יחזור על עצמו".

השינוי התודעתי הוביל אותו לכנס שקיימה תנועת 'נחלה' בבנייני האומה. "הרגשתי ששם נמצאת האמירה הנכונה, שזו תהיה ההכרעה האמיתית. נרשמתי לאחד הגרעינים, ובאוגוסט של השנה שעברה כבר עלו הקרוואנים על הקרקע באתר הזמני. השנה לקחתי שנת שבתון מניהול בית הספר כדי להיות מרוכז כל כולי במשימה הזאת. אנחנו עובדים המון על תודעה, וההיענות בעם ישראל היא עצומה. בצעדה האחרונה למען ההתיישבות בתוחמת הצפונית שאירגנו הגיעו 15 אלף איש".

מבחינתו של אליהן, המפתח הוא גיבוי ציבורי רחב ולא פעולה של יחידים. "אם אליהן יעבור את הגדר עם דגל ואוהל אבל יעשה זאת לבד - הוא נכשל. האמירה שלנו היא שנעבור את הגדר כשליחים של עם ישראל כולו. לכן אנחנו ממקדים בתוחמת הצפונית תחילה. כשעומדים בתצפית ומסתכלים פנימה, רואים שהמרחק מנתיב העשרה לחורבות ניסנית הוא פחות מ-200 מטרים. זה מרחק של שניות ספורות".

כיום, בני הזוג נחום וילדיהם מוכנים לעלייה מיידית. "התיקים שלנו ארוזים. ברגע שיתקבל האישור, הקרוואנים מהאתר הזמני זזים ונכנסים לתוך עזה. למדנו על בשרנו בשטח שלא חייבים לחכות לתשתיות מים וחשמל מוכנות. בשבועות הראשונים אפשר להסתדר עם גנרטורים ועוקבי מים. הילדים שלנו רתומים לחלוטין ומבינים שהם

לעבור את הגדר כשליחים של עם ישראל. 'צעדת האלפים' סמוך לאזור ההתיישבות המיועד בצפון הרצועה

צילום: גמאל עוואד פלאש 90

להבהיר לאויב שהוא הפסיד במלחמה

לצד המשפחות, מצטרפים לגרעיני ההתיישבות גם לוחמי צה"ל שנפצעו בקרבות ברצועת עזה. אחד מהם הוא אחיה אברג'יל, תושב אשדוד ורווק צעיר, שאותו תפסתי לשיחה טלפונית כשהיה בדרכו לבדיקה רפואית בבית החולים אסותא - מזכרת מהפציעה שספג במהלך התמרון הקרקעי. "התגייסתי במסגרת ההסדר במרץ 2023 וסיימתי את ההכשרה בדיוק עם פרוץ המלחמה", הוא מספר. "נכנסנו לעזה בתחילת הלחימה, משם יצאתי לקורס מ"כים וחזרתי לרצועה כמפקד מחלקה. עברנו כבדת דרך קשה ושללנו מחיר כבד מאוד: שמונה חברים מהפלוגה שלי נהרגו, וכמחצית מהמחלקה שלי נפצעו. גם אני נפצעתי בהיתקלות קשה בג'באליה, שבה איבדנו שלושה לוחמים. עברתי שיקום בבית החולים, חזרתי ללחימה, ומאז השחרור כבר הספקתי לחזור לסיבוב מילואים נוסף".

בשביל אחיה וחבריו לפלוגה, הרעיון להתיישב בעזה הוא לא סוגיה פוליטית, אלא ההמשך הישיר של הדם ששפכו על אדמתה. "השתתפתי לאחרונה בצעדת האלפים, ואני מאמין שהדרישה להתיישב ברצועה היא המעשה הבסיסי והאלמנטרי ביותר. במקום שבו ראינו את המוות ונפצענו בגופנו - אנחנו חייבים להצמיח חיים. הסיסמה 'אין ניצחון בלי התיישבות' אינה מורכבת ממילים ריקות. עזה היא חבל ארץ היסטורי שלנו, רבי ישראל נג'ארה היה הרב הראשי שלה, והתיקון לפציעות ולשכול הוא החזרה אליה".

גם במצב הנוכחי, שבו השטח עדיין אינו פנוי ליישוב אזרחי?

"צה"ל שולט כרגע ברוב שטח הרצועה, והאוכלוסייה הערבית מרוכזת באזורים מסוימים", הוא מזכיר. "יש אזורים שבהם קל מאוד להקים יישוב יהודי, וכל מה שנדרש הוא החלטת ממשלה. להקים שם יישוב זו אמירה כפולה. ראשית, זה מבהיר לאויב שהוא הפסיד במלחמה ושנגרמה לו נכבה בעקבות פעשיו בי-7 באוקטובר. שנית, וזה הפן המוסרי העמוק ביותר - זה התיקון האמיתי למקום שבו נשפך כל כך הרבה דם. איבדנו יותר מאלף לוחמים, והבניין הוא התשובה היחידה לחורבן".

כרוק צעיר שנושא על גופו את צלקות המלחמה, אחיה לא מחכה להקמת משפחה כדי לפעול. "אני מגיע עם כל האנרגיות, ומוכן לעלות לקרקע כבר עכשיו במסגרת גרעיני נח"ל. המון חבר'ה מהמחלקה שלי, כאלה שנלחמו ונפצעו, ישמחו להצטרף. בהמשך, כשאקים משפחה בעזרת השם, אשמח מאוד שהבית שלנו יעמוד על החוף של רפיח או ג'באליה".

איך המשפחה מגיבה לתוכניות שלך כפצוע שרוצה לחזור אל קו האש?

"אנחנו משפחה של מילואימניקים, כולם מבינים את החשיבות. אנשים לפעמים מרימים גבה, אבל כשמתבוננים במציאות מבינים שזה תלוי רק ברצון הציבור ובמאבק פוליטי. תקופת בחירות היא הזמן המדויק להפעיל לחץ על מקבלי ההחלטות ועל שר הביטחון. ככל שתהיה יותר נוכחות ודרישה מהשטח, הדבר הזה יהפוך למציאות. עברנו את חורבן תשעה באב, ואנחנו צריכים ללכת אל הבניין של ט"ו באב".

ומה לגבי בת הזוג העתידית?
"טוב, זה לא תנאי קשיח לחתונה", הוא צוחק, "אבל כדי שהיא תתאים לי, היא בטוח צריכה להסכים עקרונית עם הרעיון הזה".

כבר מותרות'. כולנו חיים פה בצמצום מוחלט, אבל המטרה מחזקת אותנו ומעניקה משמעות לכל קושי".

החיים באתר הזמני בשבי דרום מתנהלים בתודעה מתמדת של נכונות לזינוק. חלק מהמשפחות כבר מחזיקות רשימות אריזה מסודרות לשעת השי"ן, ואחרות מוכנות לעלות לקרקע כמעט כפי שהן. "ברור לי שאנחנו זמניים פה לחלוטין", אומרת חופית. "בכל פעם שמשוהו קשה או שצפוף, אנחנו מזכירים לעצמנו בשביל מה באנו. בחזון ובאמונה, הציור של החזרה לעזה ברור לי לגמרי. במעשה - אני לא נביאה, אבל אני חותמת בשתי ידיים שזה קרוב מתמיד". את השינוי היא מרגישה לא רק בתחושות הבטן, אלא בתהליכים העמוקים שמתרחשים בשטח בחודשים האחרונים. "פתאום רואים שינוי עצום גם בתקשורת הישראלית ובנבחרי הציבור. משהו בתודעה הציבורית הולך ומתקדם, וברור לי שהיום שבו נעבור את הגדר קרוב בהרבה ממה שהיה בעבר".

צילום: לירון מילרוב

חופית פרץ, תושבת שכונת הקרוואנים בשבי דרום: "בכל פעם שמשוהו קשה או שצפוף, אנחנו מזכירים לעצמנו בשביל מה באנו. בחזון ובאמונה, הציור של החזרה לעזה ברור לי לגמרי. במעשה - אני לא נביאה, אבל אני חותמת בשתי ידיים שזה קרוב מתמיד. משהו בתודעה הציבורית הולך ומתקדם, וברור לי שהיום שבו נעבור את הגדר קרוב בהרבה ממה שהיה בעבר"

לא משנה'. הבנתי שאין מה להתווכח. עד הבוקר כבר היינו חתומים וסגורים בתוך הסיפור הזה. מאז אנחנו חלק בלתי נפרד מתנועת נחלה ומגרעין חלוצי עזה".

בקיץ שעבר עשתה משפחת פרץ את הצעד המעשי: הם עזבו את הבית המרווח והנוח ברבבה, ועברו להתגורר בקרוואן קטן במושב שבי דרום - באתר הזמני של גרעין 'חלוצי עזה'. מתוך מאות המשפחות שחתומות על הרעיון, משפחת פרץ היא מהמעטות שכבר ארוז בפועל את חייהן כדי להיות בראש המחנה. "בחלום הפרטי שלנו, חבל ארץ אחר קורא לנו לבנות בו את בית חלומותינו ולהזדקן בו. אנחנו לא מונועים מהשאיפה לבנות וילה בעזה", מבהירה חופית בגילוי לב. "אבל הבנו שיש כאן משימה לאומית. המעבר לארעיות הזאת, כדי להיות הציור הפותח שבעקבותיו יבואו ההמונים - זה משהו שלרוב המשפחות מאוד קשה לעשות. הרגשנו שנקראנו לדגל, שזה המעשה בעל המשמעות והשלחות העמוקה ביותר בשעה הזאת".

המעבר מבית פרטי גדול לקרוואן בשטח של 48 מטרים רבועים בלבד דרש הסתגלות משפחתית. "לפני שעברנו אמרתי לילדים: 'חכו, אני עוד לא יודעת אם אני אמיצה או טיפשה'", היא צוחקת. "אחרי שנה כזאת, אני יכולה לומר שזה קשוח וקרבי. כדי להתכונן למעבר העתיד לעזה, העברנו את הילדים למסגרות חינוך בשדרות. זה אומר להסיע ולהחזיר אותם כל יום, להחליף מקומות עבודה, להתרחק מההורים ולהתמודד עם צפיפות יוצאת דופן בבית".

עם שבעה ילדים, החיים בבית הקטן הופכים לתרגיל יומי בצמצום. "שלושה ילדים לומדים בפנימיות, וכשכולם מגיעים בסוף השבוע - זה ארבעה ילדים בחדר אחד, ועוד ילדים בסלון על הספה, על מזון או בשק שינה. בחדר הילדים אין מקום לארון בגדים, אז הארונות של כולנו נמצאים בחדר השינה שלנו. למדתי להיפטר מכל דבר מיותר. כששאלתי השבוע שכנה בקרוואן ליד אם יש לה מלחייה להשאיל, היא ענתה לי: 'יש מלח, מלחייה זה

חלק מההיסטוריה. החזרה לעזה היא לא רק חלום - היא המציאות הביטחונית והציונית היחידה".

הילדים הכריעו את הכף

משפחה נוספת שביצעה תפנית חדה בחייה כדי להפוך לחלק מגרעין ההתיישבות ברצועת עזה היא משפחת פרץ. חופית ובעלה אברהם, שניהם עובדי הוראה, התגוררו במשך כעשור ביישוב רבבה שבשומרון יחד עם שבעת ילדיהם. היו להם חיים גינחים, קהילה תומכת ושרה מבורכת, עד שהגיע 7 באוקטובר. "באוקטובר התרחש בדיק במלאות חמישים שנה למלחמת יום כיפור", מספרת חופית בשיחה עם 'בשבע'. "האירוע הזה והסיפורים על גבורת הלוחמים פשוט לא נתנו לבעלי מנוח. לצד זה, הסיפורים ההיסטוריים על ימי גוש אמונים וההתיישבות הראשונית תמיד ריגשו אותנו. גדלנו בסביבה סולידית - אברהם ביהוד ואני בחדרה - אבל המציאות שנוצרה אחרי הטבח פשוט תבעה מאיתנו לקום ולעשות מעשה".

הנקודה שבה החלום הפך למציאות הייתה מקרית לחלוטין. בחול המועד פסח אשתקד תכננה המשפחה לצאת לטיול אוהלים בצפון, אך בשל תחזית למזג אוויר גשום החליטו לשנות כיוון. אברהם הרים טלפון לחברים מאזור שדרות והמשפחה נסעה לבקרים. "כשייימנו את הקפה, החברים אמרו לנו: בואו אחרינו", משחזרת חופית. "נסענו אחריהם בלי לדעת לאן מגיעים, עד שהגענו ליער רומול, סמוך לקיבוץ סעד. פגשנו שם קבוצה של אנשים אידיאליסטים שהקימו אוהלים הכי קרוב לגבול שאפשר, כדי להשמיע אמירה ברורה: אנחנו דורשים לחזור לחבל עזה. הגיעו לשם הורים שכולים, בהם איציק פיטוסי, אביו של החייל ישי פיטוסי הי"ד, והייתה באוויר עוצמה מטורפת. בדיוק באותו זמן התקיים שם פאנל של משפחות שמתארגנות לעבור לגרעין באתר זמני, ובסיומו קראו למשפחות נוספות להצטרף".

הרגע ההוא ביער חולל דרמה משפחתית קטנה. "הקשבנו לפאנל, ופתאום אני קולטת את הילדים נעמדים מולי ואומרים: 'נו, אמא?'. גם בעלי התלהב מיד, אבל אני מצאתי את עצמי פתאום בעמדת האופוזיציה. תהיתי בקול: 'איפה נגור? מה נעשה?'. ואז הילדים הגדולים נעמדו מולי ואמרו לי: 'אמא, מה קרה לך? זה בדיוק מה שחינכת אותנו אליו'. כשאמרתי לאחד הילדים שלא בטוח שיהיה איפה לישון, הוא ענה לי מיד: 'אני אישן בחוץ, זה

התחלה// נולד לפני 39 שנים בבודפשט למשפחה יהודית שחיה תחת השלטון הקומוניסטי. עלה לארץ כשהיה בן שנה וחצי. "הוריי נולדו בהונגריה רגע אחרי סוף מלחמת העולם השנייה להורים ניצולי שואה. הם עלו ארצה בצורה בלתי־חוקית, כי הקומוניסטים לא נתנו אישורי עלייה. הם יצאו באמצעות אשרת תייר לפרנקפורט, ומשם עלו על טיסה לארץ. למעשה, אני בין התינוקות הבודדים בשנתון שלי שעברו ברית מילה בבודפשט".

אבאמא// ראובן ושושנה ז"ל. "הם הגיעו לארץ בלי כלום, מתוך ציונות ורצון שהילדים שלהם יגדלו בארץ. בהתחלה הם הגיעו למבשרת ציון, אבל רוב שנותיי גדלתי בחיפה. יש לי אחות אחת שגדלה ממני".

תודעה פיקודית// את חוק לימודיו עשה בבית הספר אמי"ת בכרמל שבחיפה. בהמשך התגייס לשירות צבאי מלא של שלוש שנים ושירת במכללה לביטחון לאומי בגלילות. "בשירות הצבאי נחשפתי באופן בלתי אמצעי, בצורה די חריגה לחייל סדיר, להכשרות הרוחביות שמקבלים הגורמים הבכירים ביותר בצה"ל ובמערכות הביטחון. זה יצר אצלי הבנה הרבה יותר רוחבית מהרגיל לגיל הזה, ועורר אצלי עניין רב".

סדק במערכת// כבר כתלמיד תיכון חווה נקודת משבר תודעתית עמוקה סביב אירועי הגירוש מגוש קטיף. "מגיל צעיר עקבתי בתקשורת אחרי פרשות משפטיות דרמטיות, וסוקרנתי מדמויות כמו עורכי הדין יעקב וינרוט ואביגדור פלדמן. ההתנתקות הייתה אירוע מכונן בשבילי במישור האיש. הפגנתי נגד תוכנית ההתנתקות בכל הזדמנות, נסעתי לגוש קטיף, הייתי בכפר מימון, עוכבתי בידי המשטרה, כל החבילה".

האסימון נפל// החוויה הקשה בשטח וההתנהלות המשפטית באותם ימים טעונים של הגירוש הובילו אותו לתובנה משמעותית שעיצבה את המשך דרכו. "האופן שבו כל מערכות המדינה התגייסו, תוך רמיסת כל המגבלות החוקיות, לבצע הארכות מעצר קבוצתיות בלי בדל של ראייה כדי לסכל מחאה אזרחית - גרם לי לראות בצלילות את הפוליטיזציה של מערכת המשפט. זו הייתה הנקודה שבה נפל אצלי האסימון: הבנתי שמעבר לפגמים הכלליים במערכת שעלו לשיח באותה עת, כמו בפרשת פרופסור היס, יש פה בבסיס פוליטיזציה של עצם המשפט, שהוא מערכת העצבים של המדינה".

ארגז כלים// עם השחרור מצה"ל לא השהה את תוכניותיו, ומיהר להירשם ללימודים גבוהים מתוך תחושת שליחות. "השתחררתי בחודש יולי וכבר באוקטובר הייתי על ספסל הלימודים. למדתי משפטים ותואר שני במימון במסלול מצטיינים באוניברסיטת בר אילן, בעיקר בעקבות חוויותיי כבוגר ההתנתקות. סיימתי את שני התארים והלכתי להתמחות אצל עורך הדין זאב שרף בתל אביב, שהוא בעיניי מגדולי הליטיגטורים שידעה הארץ".

הזירה הציבורית// את הנגיעה הראשונה לסוגיות לאומיות חווה כבר בראשית

דרכו המקצועית, בשנת ההתמחות ובהמשך בעבודתו בשוק הפרטי. "כבר בהתמחות התעסקתי בכמה תיקים עם נגיעה ציבורית, בין היתר בסוגיות רגישות כמו הפעלת מרכז דוידסון הצמוד לכותל בירושלים, תיק שבו העיד אביחי מנדלבליט כמזכיר הממשלה. בהמשך עברתי מהסקטור הפרטי למגזר הציבורי, ועבדתי ביעוץ המשפטי בפרויקטים לאומיים גדולים בתחום האנרגיה והמים, לצד ליווי מקצועי של הפרקליטות שייצגה בתיקים שהתנהלו בבית המשפט".

קהלת// התפנית המקצועית המשמעותית התרחשה לפני כשבע שנים, כשקיבל הצעה להצטרף לפורום קהלת. "גם בסקטור הפרטי וגם בציבורי הרגשתי כמיהה גדולה להתמקצע בתחום שעניין אותי באופן אישי. לכן החלטתי להקדיש את עצמי לסוגיה הזאת, כי היא הייתה חשובה לי מאוד. הלכתי להיות חוקר משפט ציבורי בקהלת. זכיתי להיות נושא כליו של ד"ר אביעד בקשי".

תורת הניסוח// במסגרת תפקידו התמקד במחקר ובמתן מענה מקצועי ואסטרטגי לדרג המדיני מול המערכות המשפטיות. "המיקוד העיקרי שלנו היה לספק כלים

ופתרונות לנבחרי ציבור בהתמודדות מול ייעוץ משפטי, בתי משפט, תהליכי חקיקה, פקידות ובג"ץ. באותה תקופה זכיתי ללמוד מתבונתו ומכישוריו המקצועיים של ד"ר בקשי".

פתרון מורכב// בנוגע לשאלה אם המצב פתיר, על אף המורכבות הפוליטית והמערכתית סביב יחסי הדרג הנבחר והייעוץ המשפטי, הוא נשאר אופטימי: "התשובה היא חד־משמעית כן. זה פתיר, נקודה. מדובר באירוע פשוט במישור הטכני, עם מורכבות אדירה במישור יחסי הכוחות והפוליטיקה. להבדיל אלף אלפי הבדלות זה כמו לשאול האם להזיז את האוהלים בגבול לבנון זה פתיר - בוודאי שכן, אבל הרבה דברים צריכים להשתנות בדרך - בתודעה, במאזן הכוחות, בלחצים, באילוצים ובמצב המערכות כדי שזה ייראה קל ופשוט".

ייצוג נפרד// במהלך השנים נקרא לייצג את הדרג המדיני בשורה של הליכים חריגים שבהם הייעוץ המשפטי לממשלה סירב להגן על עמדתו. "נכנסתי בנעליה של היועצת המשפטית לממשלה כאשר היא סירבה לייצג, וגם לפני כן מול מנדלבליט ייצגתי את ראש הממשלה בנימין נתניהו ואת הממשלה

בייצוג נפרד. מדובר באירועים שבהם הייעוץ המשפטי לא רק שאינו מוכן לייצג את עמדת הממשלה, אלא מתייצב בבית המשפט וטוען נגדה בשם הממשלה ובשם שרים שונים".

ניצחון בבג"ץ// מתוך התיקים השונים שבהם נדרש להחליף את עמדת הייעוץ המשפטי הרשמי, בולט במיוחד הליך אחד שבו עמדת הדרג הנבחר ניצחה בסופו של דבר. "מקרה בולט במיוחד היה בעניין נציב שירות המדינה. ייצגתי את עמדת הממשלה בעתירות נגד המינוי ללא ועדת איתור, ובדיון נוסף הפכתי פסק דין של השופט יצחק עמית. בסופו של דבר עמדת הממשלה התקבלה, על אף פסק הדין הקודם, על אף עמדת היועמ"שית ובניגוד לעמדתם של השופטים עמית וברק־ארו".

במגרש הפרטי// לצד עבודתו מול מוסדות המדינה הוא מנהל קריירה עצמאית ענפה מחוץ לזירה הציבורית. "יש לי משרד בירושלים ואני עוסק בליטיגציה אזרחית ומנהלית. בין היתר אני מטפל בתיקים מנהליים, מלווה תהליכי רגולציה, סכסוכים מסחריים שונים וכן עסקאות מקרקעין רגישות בירושלים".

במגרש הביתי

סדר היום עמוס ומגוון, ומשלב בין עולם המשפט, התקשורת והבית. "הבוקר מתחיל בפיוזר הילדים למסגרות, ואם נשאר לי קצת זמן אימון קרוספיט. משם אני ממשיך ליום עבודה שכולל עבודה משפטית, דיונים בבתי משפט ופגישות, ובשעות הערב לעבודה בתקשורת ולפרשנות המשפטית בטלוויזיה".

"אינדסטריאל מטאל, טריפ-הופ, רוק, קלאסית ואופרה והרבה שנות ה-90 באופן כללי".

את יום המנוחה השבועי מנצל כדי להתנתק מהלוח"ז העמוס ולהתפנות לתחביב שדורש רוגע. "בדרך כלל בשבת אני מתפנה לקרוא פרוזה, דבר שבאמצע השבוע אין לי מספיק זמן ושקט בשבילי".

רודולף ורבה, מגיבורי הבריחה מאושוויץ. "הוא ברח מאושוויץ וניסה ליידע את העולם כולו על המתרחש במחנות. הוא היה מהיחידים שהצליחו לברוח ולהפיק דוח מודיעיני מפורט לכל מנהיגי העולם. פרט לכך, היה לו האומץ לבקר בצורה קשה מאוד את קסטנר אחרי המלחמה, בזמן שבישראל הסוגיה הזאת הושתקה לחלוטין".

"המוות".

"שנסיים את מלחמת האזרחים הקרה, שלמרבית הצער הפקידות במדינת ישראל הכריזה עליה, ונחזור לסדר שבו יש לכל אזור, יהיו דעותיו אשר יהיו, זכויות פוליטיות מלאות".

"אהיה זקן".

שליחות תקשורתית//

עוסק רבות בהסברה משפטית בכלי התקשורת השונים מתוך רצון להשפיע על השיח הציבורי. בין השאר משמש כפרשן המשפטי של ערוץ 14, כותב ומופיע במגוון כלי תקשורת. "בתקשורת המשפטית כמעט כל נושא על סדר היום מתווך במסגור בעייתי, בצורה לא מדויקת, חסרה או אפילו מטעה, לעיתים בודעין. יש חשיבות עליונה למה שערוץ 14 ותקשורת הימין עושים בתחום המשפטי. אם הייתה לימין תקשורת כזאת בשנות ה-90, היינו היום במקום אחר לגמרי מבחינת עולם המשפט".

החצי השני//

בפיתוח טכנולוגיות למידה מקוונת ולומדת משחק בתיאטרון הקאמרי.

הנחת//

שלושה ילדים. אלה בת 12, נגב בן 9, וירדן בת 5.

אם זה לא היה המסלול//

אם לא היה בוחר בעולם המשפט, ייתכן שהיה צועד במסלול אקדמי שונה לחלוטין. "כנראה הייתי היסטוריון".

תואר שני היברידי במכללת תלפיות בחולון

אשדוד

ההרשמה מסתיימת!

תוכניות תואר שני M.Ed. בשנה אחת:

חינוך לגיל הרך

אנגלית כשפה בינלאומית

הוראה הטרוגנית

חינוך בחברה משתנה

לקויות למידה

עם אפשרות לשילוב תעודת מאבחן דיסקטי

קיימות, סביבה ושינויי אקלים*

ההרשמה הסתיימה!

טיפול באמצעות אומנות חזותית
*M.A.A.T

* המועצה להשכלה גבוהה (מל"ג) אישרה את פתיחת התוכנית. הענקת התואר מותנית באישור המל"ג.

מוכר לגמול
השתלמות

מוכר ללימודים
על ידי קרן
שבתון

אפשרות לקבלת
החזר שכ"ל ממשרד
החינוך לזכאים

7,000 ₪ מלגה לחברי ארגון המורים, בכפוף לתקנון

תנאי קבלה מיוחדים ללוחמים, מילואימניקים ובני/ות זוגם

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

מרכז ייעוץ והרשמה:

rishum@talpiot.ac.il

1-800-071-500

www.talpiot.ac.il

054-9656631

גרסא דינקותא

אצנים רצים לחטוף כמה עלים ומלקקים את אצבעותיהם. זה עבד לה. עד היום הנכדים המשותפים שלנו הם כמעט היחידים שלא מתלהבים מהסוכריות של סבתא חנה. גם אנחנו השתדלנו, לא בהצלחה מרובה. לדוגמה, גידלנו את ילדינו על טהרת הסוכריות, גם משנאת המן (הסוכר) ובעיקר מאימת טיפולי שיניים כשאנחנו אברכים דלפונים. ומסתבר, את זה גילינו רק לאחר שנים, שהם היו מלקקים בחשאי מבקבוקים של מוקסיפן. היום, כשאנחנו באים לבקר אותם בבתיהם, הם מגישים לנו קפה ומתנצלים שאין להם סוכריות. כולם מגדלים את ילדיהם על טהרת הסוכר.

לצד המחקרים המורכבים, יש גם דוגמאות יומיומיות הרבה יותר. אחת מהן היא תופעת צוואר הטק. לפני שני עשורים כמעט לא ראינו צעירים עם קמטים אופקיים עמוקים בצוואר. כיום התופעה הפכה שכיחה כל כך, עד שמנתחים פלסטיים ופיזיותרפיסטים כבר העניקו לה שם רשמי. הרכינה הממושכת אל מסכי הטלפונים החכמים יוצרת עומס קבוע על עמוד השדרה הצווארי, מחלישה את השרירים וגורמת לקפלים מוקדמים בעור הדק של הצוואר. פרט לפגיעה האסתטית מופיעים גם כאבים בצוואר, נוקשות, ולעיתים אף שינויים בציבה העלולים להפוך לכרוניים. הגוף זוכר. זה סוג של גירסא דינקותא בתחום הפיזי. אלפי שעות של הרגלים קטנים, תנוחת ישיבה, שעות שינה, פעילות גופנית, תזונה וחשיפה למסכים מצטברות בהדרגה ומשפיעות על הבריאות לאורך שנים. אין רגע אחד שבו האדם פתאום מזדקן. מדובר בתהליך איטי, יומיומי ומתמשך.

ייתכן שבעוד עשור או שניים רפואת הלונג'ביטי כבר לא תהיה נחלתן של מרפאות יוקרתיות בלבד. היא תתחיל במרפאת הנשים, תמשיך במעקב ההיריון, בטיפת חלב, בגני הילדים ובבתי הספר. רופאי נשים, רופאי ילדים, מומחים לבריאות הציבור, תזונאים, פסיכולוגים וחוקרי בינה מלאכותית יעבדו יחד כדי לזהות מוקדם ככל האפשר את הגורמים שעלולים להסיט את מסלול הבריאות, ולשנות אותו בזמן. אם אכן ניתן יהיה בעתיד לזהות כבר בילדות מסלולים המעידים על סיכון עתידי, ייתכן שנוכל להתערב מוקדם, לפני שהשינויים מתקבעים. במקום להמתין עד שאדם בן 50 יפתח סוכרת או יתר לחץ דם, נוכל אולי למנוע את הופעתם כבר בילדות ואולי אפילו עוד ברחם. מעקב ההיריון שאנחנו מבצעים כרופאי נשים יהפוך לחלק מרצף טיפולי בתחום הלונג'ביטי. את החזון הזה פרופסור משיח חזה עוד לפני שנים רבות.

חתונת הקריסטל. אבל קודמת לכול שאלה

בסיסית: האם אנחנו באמת רוצים שהמחקר בתחום אכן יביא לשנים ארוכות כל כך? האם נמשיך לברך זה את זה בברכת "כי אורך ימים ושנות חיים יוסיפו לך"? כשאני רואה קשיש בן 99 שוכב בפרוודור בחדר המיון העמוס לעייפה, ולצידו עומד כפוף בנו הצעיר והמסור בן ה-78, אני חושבת בליבי: הרי אין ספרות מקצועית מודרנית המכילה תצפיות על איכות החיים, על הורות ועל זוגיות בגילים הללו. אז אם אנחנו צפויים לעבור את סף גיל המאה, אנחנו חייבים לכתוב את הספרות. ולגבי זוגיות של 80 שנה, אני תוהה איך קוראים לחגיגת שנת ה-60 לנישואין, חתונת הקריסטל? ולחגיגת ה-70 - היהלום? וה-80 - הספיריט? נצטרך כנראה להוסיף עוד כמה מושגים ללקסיקון המשפחתי. ●

כיום מתבססת תפיסה חדשה שאומרת שבריאותו של אדם בגיל 70 מתחילה להיבנות עוד לפני שנולד, בזמן שהייתו ברחם. מסתבר שהמפתח להזדקנות בריאה נמצא בחדרי הלידה, בטיפות החלב ובגני הילדים

רפואת אריכות החיים. לואיז בראון, ילדת ההפריה החוץ-גופית הראשונה, חגגה לאחרונה יום הולדת 48. אחד מהחלוצים בתחום זה בישראל הוא פרופסור שלמה משיח, שהלך לעולמו בשבוע האחרון. זכיתי לעבוד תחתיו במסגרת רוטציה בהתמחות במחלקת ההפריה החוץ-גופית בבית החולים שיבא. זו הייתה תקופה מרתקת. תחום ההפריה החוץ-גופית היה עדיין צעיר יחסית, וכל יום הביא איתו אתגר חדש. פרופסור משיח שילב מקצוענות נדירה וחשיבה יצירתית. הוא עודד מחקר, הכשיר דורות של רופאים, והאמין שהרפואה צריכה להסתכל רחוק. דור שלם של מומחי פריון בישראל צמח בהשראתו, והשפעתו ניכרת עד היום במרפאות, בחדרי הלידה ובמחלקות הפריון. התרשמתי ממנו לא רק כרופא מבריק, אלא כאדם שהבין שכל ילד שנולד הוא תחילתו של סיפור ארוך.

במשך שנים רבות התמקד עולם הרפואה בשאלה כיצד להציל חיים וכיצד לטפל במחלות לאחר שהתפרצו. אחר כך הגיע עידן הרפואה המונעת, שניסה למנוע את הופעתן של מחלות באמצעות חיסונים, גילוי מוקדם ושינויים באורח החיים. בשנים האחרונות הולך ומתפתח תחום נוסף: רפואת הלונג'ביטי, רפואת אריכות החיים. המטרה היא להוסיף שנים בריאות לחיים, לדחות ככל האפשר את הופעת הסוכרת, מחלות הלב, הדמנציה, השבריריות והמחלות המטבוליות, כך שהאדם יישאר עצמאי ומתפקד גם בגיל מבוגר. כיום מתבססת תפיסה חדשה שאומרת שבריאותו של אדם בגיל 70 מתחילה להיבנות עוד לפני שנולד, בזמן שהייתו ברחם. מסתבר שהמפתח להזדקנות בריאה נמצא בחדרי הלידה, בטיפות החלב ובגני הילדים.

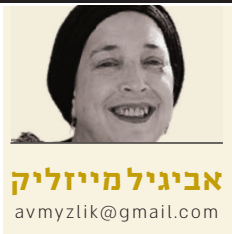
חותמת ביולוגית מהרחם. אחד התחומים

המרתקים ביותר הוא האפיגנטיקה, מדע העוסק בשינויים הכימיים המשפיעים על ביטוי הגנים בלי לשנות את רצף הדי-אן-איי עצמו. יותר ויותר מחקרים מראים כי תנאי החיים ברחם משאירים חותמת ביולוגית שיכולה ללוות את האדם עשרות שנים קדימה. תזונה האם, סוכרת הריונית, יתר לחץ דם, עישון, זיהום אוויר, סטרס, ואפילו איכות השינה של האם ההרה הם גורמים משפיעים, ובכך היא שולחת את לחמה על פני המים.

רופאי הנשים מכירים היטב את הנתונים הללו. תינוק שנולד לאם עם סוכרת הריונית נמצא בסיכון גבוה יותר לפתח הפרעות מטבוליות בהמשך חייו. גם ילדים לאימהות שסבלו מיתר לחץ דם בהיריון נמצאים בסיכון מוגבר לפתח יתר לחץ דם בבגרותם. ההיריון הוא חלון הזדמנויות יוצא דופן לעיצוב הבריאות העתידית. אותו הדבר לגבי שנות הילדות. ילדים צעירים שישנים מעט נמצאו בסיכון גבוה יותר להשמנה, לסוכרת ולהפרעות קשב בהמשך החיים. הרגלי תזונה, פעילות גופנית וחשיפה לאור יום טבעי הם השקעה בבריאות שתבוא לידי ביטוי עשרות שנים מאוחר יותר. זה מטיל עלינו אחריות כהורים. שלח לחמך על פני המים. מה שנטמיע בגיל צעיר בהרגלים בריאים ישפיע על הילד גם בזקנותו.

האם זה תמיד עובד? יש לי מחתנת שהייתה

מגיעה הביתה מקניות ומכריזה: "ילדים, הבאתי לכם ממתקים" כשהיא שולפת מהשקיות כרוב, חסה ופטרוזיליה. והילדים

אביגיל מיזליק
avmyzlik@gmail.com

שידוך משמיים

מה שהתחיל כעבודה זמנית לשלושה חודשים והמשיך בשרשרת של צירופי מקרים, הסתיים בחתונה מרגשת של שני צעירים שכמעט איבדו תקווה ובשיעור מאלף על השגחה פרטית

לשדך ביניהם? חששנו מאוד. תהינו שמא אחד הצדדים ייפגע, כי בשידוך כזה, מי שלא מכיר מספיק טוב לא יכול לדעת אף פעם מהם הפערים שבין הבחור לבחורה. בכל אופן אזורנו אומץ. חייגתי אליה ממש בחיל ורעדה. התפללתי לה' שאני רוצה רק טוב ושלא אפגע במי משני הצדדים. במקביל הציע בעלי את ההצעה לצד של הבחור. שני הצדדים ענו את ה"כן" הלא ייאמן. הם התחילו להיפגש, וזמן לא רב לאחר מכן כבר התארסו. שני צעירים שחששו מאוד שמציאת בן זוג תהיה תהליך ארוך ומסובך, התארסו כל אחד עם בן הזוג הראשון שפגשו. מהסיפור הזה למדתי בצורה מאוד חזקה ועוצמתית כיצד ה' משגיח על כל ברייה וברייה ממש בהשגחה פרטית מדוקדקת. איך התגלגלתי ללמד באותו בית ספר, על אף העובדה שלא נמשכתי כלל לכיוון זה, ובדיוק באותו זמן בעלי הכיר את אביו של החתן המיועד, והכול אך ורק כדי שיווצר השידוך".

היא הביעה בפניי את החשש שלא תצליח למצוא בן זוג, בגלל הקשיים שלה. בדיוק באותה תקופה פגש בעלי דרך העבודה שלו אדם מיוחד שהרשים אותו מאוד. נוצר ביניהם קשר אישי יותר והם התיידדו. יום אחד הוא התקשר לבעלי וביקש ממנו לבוא לביתו כדי לראות את הבן שלו, שמחפש שידוך מתאים. בעלי התפלא. הזדמן לו כבר לעשות כמה שידוכים, אבל מעולם לא ביקשו ממנו בקשה מעין זו. הוא ניסה לתשאל אותו בטלפון כדי להבין מיהו הבחור ומהן שאיפותיו, אך אותו אדם התעקש והפציר בבעלי שיבוא לביתו כדי לראות את בנו. בעלי אכן נסע אליו במיוחד ונפגש עם הבחור. כשבעלי חזר הביתה הוא התייעץ איתי מי יכולה להתאים לו, מכיוון שמדובר בבחור איכותי מאוד, אך עם קושי מסוים שלא היה קל להגדירו. אמרתי לבעלי שמעניין שגם לי יש תלמידה כזאת, רגישה ואיכותית שקשה לי להגדיר את הקושי שלה. אולי ננסה

את הסיפור הבא שלחה לי חברה במייל, וכך כתבה: "אני מוזיקאית שעובדת גם בריפוי בעיסוק. בתחילת דרכי קיבלתי הצעה להיות מורה למוזיקה בבית ספר גדול לאומנויות. אומנם הוראה אינה הכיוון שעליו חלמתי, עיקר אהבתי הוא המוזיקה בעצמה, אך מדובר היה בניסיון למשך שלושה חודשים ולכן החלטתי לנסות. קיבלתי קבוצה של תלמידות, שמנתה כשלושים נשים ונערות. פרט לשמותיהן, שגם אותם התקשיתי לזכור בתחילה, לא היה לי כמעט שום קשר אישי עם תלמידותיי, ולא כל כך התחברתי לתפקיד. אך עם אחת מהן הדברים היו שונים. היא הייתה כבת עשרים, מקסימה ונחמדה אבל בודדה מאוד. מגיל צעיר סבלה מבעיה רפואית מסוימת שהותירה אותה חסרת ביטחון, והתקשתה ליצור קשר עם בנות גילה. אולי בגלל זה החלה להתקרב אליי כדמות בוגרת שמאזינה ומתייחסת אליה. שוחחנו רבות, ולא פעם

אוצת חלבה שוקולדית בציפוי ארנז

10 פרוסות

זמן הכנה: 20 דקות
זמן אפייה: 20 דקות

דרגת קושי
קלה מאוד

עוגה קלילה ונפלאה שמכינים בקלות וממלאת את הבית בריח נפלא של שבת. היא פרווה וכל כך מוצלחת, שכבר נתתי את המתכון אין-ספור פעמים לכל מי שטעם אותה.

- 4 כפות יין (לא חשוב איזה)
- 3 כפות סוכר

לציפוי:

- 4 חלבונים
- ½ כוס סוכר (100 גרם)

לרביץ:

- 2 כוסות קמח
- כפית אבקת אפייה
- ½ כוס סוכר (100 גרם)
- 4 חלבונים
- כוס שמן
- 3 כפות מים

למליח:

- 200 גרם שוקולד מריר
- 200 גרם חלבה מפוררת

משמנים תבנית מלבנית בגודל 20x30 סנטימטרים, ומחממים את התנור ל-180 מעלות.

מכינים את הבצק: שמים בקערה את הקמח והשמן ומעבדים לפירורים אחידים. מוסיפים את שאר החומרים ומעבדים מעט ככל האפשר, עד שאפשר לאסוף את הפירורים לכדור בצק. משטחים את הבצק בתבנית ואופים אותו 10 דקות.

בינתיים מכינים את הקרם: ממיסים בסיר קטן את השוקולד, החלבה, היין והסוכר, ומחממים על אש בינונית תוך כדי בחישה, עד שמתקבל קרם אחיד. יוצקים את הקרם על הבצק. מקציפים את החלבונים לקצף רך ומוסיפים בהדרגה את הסוכר. ממשיכים להקציף עוד כ-3 דקות, עד שהקצף מבריק מאוד ויציב. מורחים בעדינות את הקצף על השוקולד, ויוצרים צורה נאה בעזרת הכף. אופים כ-15 דקות או עד שהקצף נעשה זהוב.

FLYCARD
BY ELAL

מצטרפים ל-FLYCARD עם ישראל כרטיס ומקבלים כרטיס טיסה מתנה

✈️
50% על הנקודות
בימי שלישי

✈️
1+1 על כרטיסי טיסה
פעם בשנה

עוברים עכשיו:
***2665**

בכפוף לתנאי ההטבות כפי שיפורסמו באתר אל על מעת לעת. הטבת כרטיס טיסה מתנה: למצטרפים לפי תקנון המבצע עד 31.8.26. כפוף לרכישות בסך כולל של 10,000 ₪ עד 30.11.26. כפוף לתשלום מיסים ואגרות על הכרטיס. זכאות להטבת 1+1 החל משנת 2027, בכפוף לתנאי ההטבה שיפורסמו. הנפקת הכרטיס וגובה מסגרת האשראי נתונים לשיקול דעתה הבלעדי של ישראל כרטיס בע"מ ו/או פרימיום אקספרס בע"מ ו/או ישראל כרטיס מימון בע"מ ו/או הבנק. אי-עמידה בפירעון ההלוואה או האשראי עלולה לגרור ריבית פיגורים והליכי הוצל"פ. בכפוף למסמכי ההצטרפות, לתקנון FLY CARD ישראל כרטיס ולתנאי המבצע.